

Dziennik Urzędowy C 156

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

1 czerwca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 156/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 147 z 25.5.2013..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 156/02

Sprawy połączone C-399/10 P i C-401/10 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 marca 2013 r. — Bouygues SA, Bouygues Télécom SA przeciwko Komisji Europejskiej i in., Komisja Europejska, Republika Francuska przeciwko Bouygues SA i in. (C-401/10 P) (Odwołania — Pomoc państwa — Środki finansowe na rzecz France Télécom — Projekt pożyczki akcjonariusza — Oświadczenia publiczne członka rządu francuskiego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Pojęcie pomocy państwa — Pojęcie korzyści gospodarczej — Pojęcie zaangażowania zasobów państwowych) 2

2013/C 156/03

Sprawa C-85/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9 i 11 — Przepisy krajowe pozwalające na włączenie osób niebędących podatnikami do grupy osób, które mogą być uznane za jednego podatnika do celów podatku VAT) 3

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 156/04	Sprawa C-92/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — RWE Vertrieb AG przeciwko Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV (Dyrektywa 2003/55/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 1 ust. 2 oraz art. 3–5 — Umowy zawierane pomiędzy przedsiębiorcami a konsumentami — Ogólne warunki — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana ceny usługi przez przedsiębiorcę — Odesłanie do bezwzględnie obowiązujących przepisów ustanowionych dla innej kategorii konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 93/13 — Obowiązek zredagowania prostym i zrozumiałym językiem oraz obowiązek przejrzystości)	3
2013/C 156/05	Sprawa C-254/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Węgry) — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége przeciwko Oskarowi Shomodiemu (Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Mały ruch graniczny na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich — Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Maksymalny czas trwania pobytu — Zasady obliczania	4
2013/C 156/06	Sprawa C-258/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Peter Sweetman i in. przeciwko An Bord Pleanála (Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Ocena skutków danego planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Kryteria, jakie należy stosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie wywrze niekorzystny wpływ na integralność danego terenu — Obszar Lough Corrib — Przedsięwzięcie polegające na budowie drogi N6 stanowiącej obwodnicę miasta Galway)	4
2013/C 156/07	Sprawa C-260/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos przeciwko Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs (Środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 85/337/EWG — Dyrektywa 2003/35/WE — Artykuł 10a — Dyrektywa 96/61/WE — Artykuł 15a — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych)	5
2013/C 156/08	Sprawy połączone C-335/11 I C-337/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten — Dania) — HK Danmark, działający w imieniu Jette Ring przeciwko Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), HK Danmark, działający w imieniu Lone Skouboe Werge przeciwko Dansk Arbejdsgiverforening, działającemu w imieniu Pro Display A/S w upadłości (C-337/11) (Polityka społeczna — Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 1, 2 i 5 — Różnica w traktowaniu ze względu na niepełnosprawność — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę — Istnienie niepełnosprawności — Nieobecności pracownika spowodowane jego niepełnosprawnością — Obowiązek wprowadzenia usprawnień — Praca w niepełnym wymiarze czasu pracy — Długość okresu wypowiedzenia)	6
2013/C 156/09	Sprawa C-375/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko État belge (Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuły 3 i 12-14 — Prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Opłaty za prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Jednorazowe opłaty za przyznanie i przedłużenie obowiązkiwania prawa użytkowania częstotliwości radiowych — Metoda obliczania — Zmiana istniejących praw)	7
2013/C 156/10	Sprawa C-401/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Blanka Soukupová przeciwko Ministerstvo zemědělství (Rolnictwo — EFOGR — Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę — Przekazujący, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci — Ogólne zasady równego traktowania i niedyskryminacji)	7

2013/C 156/11	Sprawa C-405/11 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Buczek Automotive sp. z o.o., Rzeczypospolitej Polskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali — Pojęcie pomocy państwa — Odzyskiwanie wierzytelności publicznoprawnych — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Kryterium prywatnego wierzyciela — Rozkład ciężaru dowodu — Granice kontroli sądowej)	8
2013/C 156/12	Sprawa C-443/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — F.P. Jeltens, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 71 — Atypowy całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — Rozporządzenie nr 883/2004 — Artykuł 65 — Prawo do świadczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Odmowa wypłaty przez państwo ostatniego miejsca zatrudnienia — Dopuszczalność — Znaczenie wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 1/85 Miethe — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Pojęcie „sytuacja niezmiennia”)	8
2013/C 156/13	Sprawa C-535/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Novartis Pharma GmbH przeciwko Apozyt GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Procedura wydawania pozwoleń — Wymóg uzyskania pozwolenia — Pojęcie produktów leczniczych „wyprodukowanych” przez zastosowanie pewnych procesów biotechnologicznych określonych w pkt 1 załącznika do tego rozporządzenia — Operacja zmiany opakowania — Przeznaczony do iniekcji roztwór rozprawdany we fiolkach jednorazowego użytku zawierających objętość roztworu leczniczego większą niż rzeczywiście wykorzystywana do celów leczenia — Zawartość takich fiolek umieszczona w części, na podstawie wystawionej przez lekarza recepty, w gotowych do użytku strzykawkach w ilości odpowiadającej przepisany dawkom, bez zmiany produktu leczniczego)	9
2013/C 156/14	Sprawa C-613/11: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Republikę Włoską na rzecz sektora żeglugi w Sardynii — Decyzja 2008/92/WE Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie od beneficjentów — Niewykonanie w wyznaczonym terminie)	10
2013/C 156/15	Sprawa C-636/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I — Niemcy) — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern (Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — Ochrona konsumentów — Bezpieczeństwo żywności — Poinformowanie opinii publicznej — Wprowadzenie do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia przez ludzi, jednak niestanowiącego niebezpieczeństwa dla zdrowia)	10
2013/C 156/16	Sprawa C-645/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir, Michaelowi J. Bussemu, Mirjam M. Birgansky, Gideonowi Rumneyowi, Benjaminowi Ben-Zadokowi, Heddzie Brown (Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 — Pojęcie „sprawa cywilna i handlowa” — Zapłata dokonana bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej — Żądanie zwrotu zapłaty w ramach postępowania sądowego — Ustalenie jurysdykcji w wypadku powiązania spraw — Ścisła więź między powództwami — Pozwany mający miejsce zamieszkania w państwie trzecim)	11
2013/C 156/17	Sprawa C-652/11 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoski rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Zapłata grzywny przez współdłużnika solidarnego — Interes prawny — Ciężar dowodu)	11

2013/C 156/18	Sprawa C-91/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket przeciwko PFC Clinic AB (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 132 ust. 1 lit. b) i c) — Opieka szpitalna i medyczna oraz czynności ściśle z nimi związane — Świadczenie opieki medycznej w ramach wykonywania zawodów medycznych i paramedycznych — Usługi polegające na wykonywaniu operacji chirurgicznych i zabiegów o przeznaczeniu estetycznym — Zabiegi o charakterze czysto kosmetycznym dokonywane na wyłączne życzenie pacjenta) 12
2013/C 156/19	Sprawa C-129/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt — Niemcy) — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg (System pomocy o celach regionalnych — Inwestycje w przetwórstwo i obrót produktami rolnymi — Decyzja Komisji — Niezgodność z rynkiem wewnętrznym — Cofnięcie pomocy niezgodnej — Chwila przyznania pomocy — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań) 13
2013/C 156/20	Sprawa C-138/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiiven syd Warna — Bułgaria) — Rusedespred OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzhałwane i upravlenie na izpylnienieto” — grad Warna pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prichodite (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 203 — Zasada neutralności podatkowej — Zwrot dostawcy zapłaconego podatku w razie odmowy prawa do odliczenia udzielonej odbiorcy dostawy podlegającej zwolnieniu) 13
2013/C 156/21	Sprawa C-158/12: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Artykuł 5 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki wydania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami tej dyrektywy) 14
2013/C 156/22	Sprawa C-197/12: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 148 — Zwolnienie niektórych transakcji dotyczących jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów lub używanych do celów handlowych — Przesłanka dotycząca przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu) 14
2013/C 156/23	Sprawa C-244/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Salzburger Flughafen GmbH przeciwko Umweltsenat (Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Artykuł 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 — Przedsięwzięcia objęte załącznikiem II — Roboty polegające na rozbudowie infrastruktury portu lotniczego — Badanie na podstawie progów lub kryteriów — Artykuł 4 ust. 3 — Kryteria selekcji — Załącznik III pkt 2 lit. g) — Obszary gęsto zaludnione) 15
2013/C 156/24	Sprawa C-290/12: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Oreste Della Rocca przeciwko Poste Italiane SpA (Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 2 — Zakres stosowania porozumienia ramowego — Agencja pracy tymczasowej — Outsourcing pracowników tymczasowych na rzecz przedsiębiorstwa użytkownika — Kolejne umowy o pracę na czas określony) 15
2013/C 156/25	Sprawa C-522/11: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Lecce — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadremu Mbayemu (Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Uregulowanie krajowe przewidujące sankcje karne w przypadku nielegalnego pobytu) 16

2013/C 156/26	Sprawa C-153/12: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Sani Treyd EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnenieto” — Warna pri Centraľno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite (Artykuł 99 regulaminu postępowania — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 62, 63, 65, 73 i 80 — Ustanowienie prawa zabudowy przez osoby fizyczne niebędące ani podatnikami ani zobowiązanymi na rzecz spółki w zamian za wzniesienie przez nią budynku na rzecz owych osób fizycznych — Umowa zamiany — Podatek VAT związany z usługami wzniesienia budynku — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Wymagalność — Zapłata z wyprzedzeniem całości wynagrodzenia — Zaliczka — Podstawa opodatkowania transakcji w wypadku wynagrodzenia w formie towarów lub usług)	16
2013/C 156/27	Sprawa C-24/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft. przeciwko Vidékfejlesztési Miniszter	17
2013/C 156/28	Sprawa C-26/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt.	18
2013/C 156/29	Sprawa C-89/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 22 lutego 2013 r. — Luigi D’Aniello i in. przeciwko Poste Italiane SpA ...	18
2013/C 156/30	Sprawa C-101/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 lutego 2013 r. — U przeciwko Stadt Karlsruhe	19
2013/C 156/31	Sprawa C-113/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 8 marca 2013 r. — ASL n. 5 „Spezzino” i in. przeciwko San Lorenzo Società Cooperativa Sociale, Croce Verde Cogema Cooperativa Sociale Onlus	20
2013/C 156/32	Sprawa C-124/13: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	21
2013/C 156/33	Sprawa C-125/13: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	21
2013/C 156/34	Sprawa C-139/13: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	22
2013/C 156/35	Sprawa C-140/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 marca 2013 r. — Anett Altmann i in. przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht	22
2013/C 156/36	Sprawa C-157/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 26 marca 2013 r. — Nickel & Goeldner Spedition GmbH przeciwko Kintra UAB w likwidacji	23
2013/C 156/37	Sprawa C-162/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije w dniu 29 marca 2013 r. — Damijan Vnuk przeciwko Zavarovalnica Triglav d.d.	24
2013/C 156/38	Sprawa C-168/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil Constitutionnel (Francja) w dniu 4 kwietnia 2013 r. — Jeremy F. przeciwko Premier ministre	24
2013/C 156/39	Sprawa C-175/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 28 marca 2013 r. — MTÜ Liivimaa Lihaveis przeciwko Eesti-Läti programmi 2007–2013 Seirekomitee	24

2013/C 156/40	Sprawa C-178/13: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii	25
2013/C 156/41	Sprawa C-188/13: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii	25
2013/C 156/42	Sprawa C-148/12: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec, popieranej przez: Republikę Francuską, Rumunię, Królestwo Niderlandów, Republikę Słowacką	25
Sąd		
2013/C 156/43	Sprawa T-31/07: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Du Pont de Nemours (France) i in. przeciwko Komisji (Środki ochrony roślin — Substancja czynna flusilazol — Włączenie do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG — Skarga o stwierdzenie nieważności — Częściowa nieważność — Nerozerwalność — Niedopuszczalność — Odpowiedzialność pozaumowna — Ograniczenie włączenia do 18 miesięcy i do 4 upraw — Zasada ostrożności — Zasada proporcjonalności — Prawo do bycia wysłuchanym — Równość traktowania — Uzasadnienie — Nadużycie władzy — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom)	26
2013/C 156/44	Sprawa T-392/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — AEPI przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	26
2013/C 156/45	Sprawa T-398/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Stowarzyszenie Autorów ZAiKS przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	27
2013/C 156/46	Sprawa T-401/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	27
2013/C 156/47	Sprawa T-410/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — GEMA przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	28

2013/C 156/48	Sprawa T-411/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Artisjus przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 28	28
2013/C 156/49	Sprawa T-413/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SOZA przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 29	29
2013/C 156/50	Sprawa T-414/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 29	29
2013/C 156/51	Sprawa T-415/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Irish Music Rights Organisation przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 30	30
2013/C 156/52	Sprawa T-416/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Eesti Autorite Ühing przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 30	30
2013/C 156/53	Sprawa T-417/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Sociedade Portuguesa de Autores przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 31	31
2013/C 156/54	Sprawa T-418/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — OSA przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 31	31
2013/C 156/55	Sprawa T-419/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — LATGA-A przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 32	32

2013/C 156/56	Sprawa T-420/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SAZAS przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	32
2013/C 156/57	Sprawa T-421/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Performing Right Society przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	33
2013/C 156/58	Sprawa T-422/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SACEM przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	33
2013/C 156/59	Sprawa T-425/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — KODA przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	34
2013/C 156/60	Sprawa T-428/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — STEF przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	35
2013/C 156/61	Sprawa T-432/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — AKM przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	35
2013/C 156/62	Sprawa T-433/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SIAE przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	36
2013/C 156/63	Sprawa T-434/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Tono przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)	36

2013/C 156/64	Sprawa T-442/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — CISAC przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności) 37	37
2013/C 156/65	Sprawa T-451/08: Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Stim przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Artykuł 151 ust. 4 WE — Różnorodność kulturowa) 37	37
2013/C 156/66	Sprawy połączone T-99/09 i T-308/09: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji (EFRR — Regionalny program operacyjny (RPO) 2000–2006 dla regionu Kampania — Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 — Artykuł 32 ust. 3 lit. f) — Decyzja o niedokonywaniu płatności okresowych w ramach środka RPO dotyczącego gospodarowania odpadami i ich unieszkodliwiania — Postępowanie w sprawie naruszenia przeciwko Włochom) 37	37
2013/C 156/67	Sprawa T-347/10: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Adelholzener Alpenquellen przeciwko OHIM (Kształt butelki w wyrzeźbionym motywie) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt butelki z wyrzeźbionym motywie — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak oświadczenia w przedmiocie zakresu ochrony — Artykuł 37 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Naruszenie prawa do obrony — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009)..... 38	38
2013/C 156/68	Sprawa T-383/10: Wyrok Sądu z dnia 17 kwietnia 2013 r. — Continental Bulldog Club Deutschland przeciwko OHIM (CONTINENTAL) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CONTINENTAL — Bezwzględna podstawa odmowy — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009) 38	38
2013/C 156/69	Sprawa T-51/11: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji (EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia) 38	38
2013/C 156/70	Sprawa T-52/11: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji (EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia) 39	39
2013/C 156/71	Sprawa T-53/11: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji (EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia) 39	39
2013/C 156/72	Sprawa T-109/11: Wyrok Sądu z dnia 23 kwietnia 2013 r. — Apollo Tyres przeciwko OHIM — Endurance Technologies (ENDURACE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ENDURACE — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy — Względne podstawy odmowy rejestracji — Podobieństwo towarów i usług — Podobieństwo oznaczeń — Częściowa odmowa rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd)..... 40	40

2013/C 156/73	Sprawa T-404/11: Wyrok Sądu z dnia 17 kwietnia 2013 r. — TCMFG przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie).....	40
2013/C 156/74	Sprawa T-454/11: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Luna przeciwko OHIM — Asteris (Al bustan) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy Al bustan — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ALBUSTAN — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	40
2013/C 156/75	Sprawa T-506/11: Wyrok Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Peek & Cloppenburg (Peek & Cloppenburg) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Peek & Cloppenburg” — Wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Peek & Cloppenburg” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	41
2013/C 156/76	Sprawa T-507/11: Wyrok Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Peek & Cloppenburg (Peek & Cloppenburg) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Peek & Cloppenburg” — Wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Peek & Cloppenburg” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	41
2013/C 156/77	Sprawa T-537/11: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Hultafors Group przeciwko OHIM — Società Italiana Calzature (Snickers) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Snickers — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KICKERS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	42
2013/C 156/78	Sprawa T-66/10: Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Zuckerfabrik Jülich przeciwko Komisji (Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania).....	42
2013/C 156/79	Sprawa T-86/10: Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — British Sugar przeciwko Komisji (Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania).....	42
2013/C 156/80	Sprawa T-102/10: Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Südzucker i in. przeciwko Komisji (Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania).....	43
2013/C 156/81	Sprawa T-467/12: Postanowienie Sądu z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Tridium przeciwko OHIM — q-bus Mediatektur (SEDONA FRAMEWORK) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania).....	43
2013/C 156/82	Sprawa T-406/12 P: Odwołanie wniesione w dniu 21 marca 2013 r. przez BG od wyroku wydanego w dniu 17 lipca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-54/11 BG przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich.....	44
2013/C 156/83	Sprawa T-165/13: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — Talanton przeciwko Komisji.....	44
2013/C 156/84	Sprawa T-166/13: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — Ben Ali przeciwko Radzie.....	45
2013/C 156/85	Sprawa T-176/13: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2013 r. — DTL Corporación przeciwko OHIM — Vallejo Rosell (Generia).....	46

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2013/C 156/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Dz.U. C 108 z 13.4.2013.

Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 marca 2013 r. — Bouygues SA, Bouygues Télécom SA przeciwko Komisji Europejskiej i in., Komisja Europejska, Republika Francuska przeciwko Bouygues SA i in. (C-401/10 P)

(Sprawy połączone C-399/10 P i C-401/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołania — Pomoc państwa — Środki finansowe na rzecz France Télécom — Projekt pożyczki akcjonariusza — Oświadczenia publiczne członka rządu francuskiego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Pojęcie pomocy państwa — Pojęcie korzyści gospodarczej — Pojęcie zaangażowania zasobów państwowych)

(2013/C 156/02)

Język postępowania: francuski

Strony

(Sprawa C-399/10 P)

Wnoszący odwołanie: Bouygues SA, Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: adwokaci C. Baldon, J. Blouet-Gaillard, J. Vogel, F. Sureau i D. Theophile)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, D. Grespan i S. Thomas, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy), France Télécom SA (przedstawiciele: początkowo S. Hautbourg, S. Quesson oraz L. Olza Moreno, adwokaci, a następnie S. Hautbourg oraz S. Quesson, adwokaci), Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Interwenient popierający Republikę Francuską: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, wspierani przez U. Soltésza, Rechtsanwalt)

(Sprawa C-401/10 P)

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, D. Grespan i S. Thomas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy), Bouygues SA, Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: adwokaci C. Baldon, J. Blouet-Gaillard, J. Vogel, F. Sureau i D. Theophile), France Télécom SA (przedstawiciele: początkowo S. Hautbourg, S. Quesson oraz L. Olza Moreno, adwokaci, a następnie S. Hautbourg oraz S. Quesson, adwokaci), Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Interwenient popierający Republikę Francuską: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, wspierani przez U. Soltésza, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04, w którym Sąd stwierdził nieważność art. 1 decyzji Komisji 2006/621/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom (Dz.U. L 257, s. 11) — Uznanie za pomoc oświadczeń złożonych przez członka rządu i pożyczki akcjonariusza

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Sprawy T-425/04, T-444/04 i T-450/04 zostają skierowane do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, aby wydał orzeczenie w przedmiocie podniesionych przed nim zarzutów i żądań, co do których Trybunał się nie wypowiedział.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 kwietnia 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-85/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9 i 11 — Przepisy krajowe pozwalające na włączenie osób niebędących podatnikami do grupy osób, które mogą być uznane za jednego podatnika do celów podatku VAT)

(2013/C 156/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagen, pełnomocnik, G. Clohessy SC, N. Travers, BL)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i T. Müller, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo C. Vang, następnie V. Pasternak Jørgensen, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciele: H. Leppo i S. Hartikainen, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: H. Walker, pełnomocnik, wspierany przez M. Hall, barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy krajowe pozwalające na włączenie osób niebędących podatnikami do grupy podatkowej VAT

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Finlandii, a także Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2013 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — RWE Vertrieb AG przeciwko Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV

(Sprawa C-92/11) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/55/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 1 ust. 2 oraz art. 3–5 — Umowy zawierane pomiędzy przedsiębiorcami a konsumentami — Ogólne warunki — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana ceny usługi przez przedsiębiorcę — Odesłanie do bezwzględnie obowiązujących przepisów ustanowionych dla innej kategorii konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 93/13 — Obowiązek zredagowania prostym i zrozumiałym językiem oraz obowiązek przejrzystości)

(2013/C 156/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RWE Vertrieb AG

Strona pozwana: Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 w związku z pkt 1 lit. j) i pkt 2 lit. b) zdanie drugie załącznika, art. 3 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Wykładnia art. 3 ust. 3 w związku z lit. b) i c) załącznika A do dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57) — Klauzula ustanawiająca prawo przedsiębiorcy do jednostronnej zmiany ceny usługi poprzez odesłanie do bezwzględnie obowiązujących przepisów ustanowionych dla innej kategorii konsumentów — Stosowanie dyrektywy 93/13/EWG — Wymogi związane z obowiązkiem zredagowania prostym i zrozumiałym językiem oraz obowiązkiem przejrzystości

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że owa dyrektywa ma zastosowanie do klauzul ogólnych warunków włączonych do umów zawartych między przedsiębiorcą a konsumentem, które obejmują zasadę prawa krajowego mającą zastosowanie do innej kategorii umowy i które nie podlegają danym przepisom krajowym.
- 2) Artykuły 3 i 5 dyrektywy 93/13 w związku z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE należy interpretować w ten sposób, że w celu oceny, czy standaryzowana klauzula umowna, na podstawie której przedsiębiorstwo

zaopatrzenia zastrzega sobie prawo do zmiany opłat za dostawy gazu, odpowiada bądź nie odpowiada ustanowionym przez te przepisy wymogom dobrej wiary, równowagi i przejrzystości, istotnego znaczenia nabierają w szczególności:

- kwestia, czy umowa wskazuje w sposób przejrzysty powody i sposób zmiany rzeczonych opłat, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat. Brak informacji w tym zakresie przed zawarciem umowy co do zasady nie może być zrekompensowany samą okolicznością, że w czasie wykonywania umowy konsumenci zostaną poinformowani o zmianie opłat z odpowiednim wyprzedzeniem oraz o ich prawie do rozwiązania umowy, jeżeli nie zamierzają zaakceptować tej zmiany, oraz
- kwestia, czy przyznane konsumentowi uprawnienie do rozwiązania umowy w konkretnych warunkach może być skutecznie wykonane.

Zadaniem sądu odsyłającego jest dokonanie rzeczowej oceny na podstawie wszystkich okoliczności danej sprawy, w tym wszystkich klauzul zawartych w ogólnych warunkach umów konsumenckich, których częścią jest sporna klauzula.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Węgry) — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége przeciwko Oskarowi Shomodiemu

(Sprawa C-254/11) (¹)

(Przeźrenie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Mały ruch graniczny na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich — Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Maksymalny czas trwania pobytu — Zasady obliczania)

(2013/C 156/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

Strona pozwana: Oskar Shomodi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Wykładnia art. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego

na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen (Dz.U. L 405, s. 1) oraz innych właściwych przepisów dorobku Schengen — Odmówienie obywatelowi państwa trzeciego wjazdu na terytorium państwa członkowskiego w ramach małego ruchu granicznego ze względu na to, że łączny czas trwania pojedynczych pobytów zainteresowanego we wspomnianym państwie członkowskim w okresie sześciu miesięcy poprzedzających sporny wniosek o wjazd przekroczyła maksymalny dozwolony czas trwania — Zasady obliczania maksymalnego czasu pobytu w ramach systemu małego ruchu granicznego

Sentencja

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia konwencji z Schengen należy interpretować w ten sposób, że posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanego w ramach szczególnego systemu małego ruchu granicznego wprowadzonego w życie tym rozporządzeniem powinien móc — w granicach przewidzianych w tym rozporządzeniu i w umowie dwustronnej zawartej w celu jego wykonania między państwem trzecim, którego jest obywatelem, a sąsiadującym państwem członkowskim — po pierwsze swobodnie przemieszczać się w strefie przygranicznej przez okres trzech miesięcy, jeżeli pobyt nie został przerwany, a po drugie — korzystać z nowego trzymiesięcznego prawa pobytu po każdym przerwaniu pobytu.
- 2) Artykuł 5 rozporządzenia nr 1931/2006 należy interpretować w ten sposób, że przerwanie pobytu, o którym mowa w tym przepisie, oznacza przekroczenie — niezależnie od jego częstotliwości, nawet jeżeli ma miejsce kilkakrotnie w ciągu dnia — granicy między przygranicznym państwem członkowskim a państwem trzecim, w którym ma miejsce zamieszkania posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, zgodnie z warunkami określonymi w tym zezwoleniu.

(¹) Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Peter Sweetman i in. przeciwko An Bord Pleanála

(Sprawa C-258/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Ocena skutków danego planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Kryteria, jakie należy stosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie wywrze niekorzystny wpływ na integralność danego terenu — Obszar Lough Corrib — Przedsięwzięcie polegające na budowie drogi N6 stanowiącej obwodnicę miasta Galway)

(2013/C 156/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Sweetman, Ireland, Attorney General, Minister for the Environment, Heritage and Local Government

Strona pozwana: An Bord Pleanála

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court, Irlandia — Wykładnia art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Ocena wpływu planu lub przedsięwzięcia na chroniony obszar — Kryteria, jakie należy zastosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie może niekorzystnie wpłynąć na integralność danego terenu — Konsekwencje zastosowania zasady ostrożności — Budowa drogi przebiegającej przez obszar kandydujący do uzyskania statusu specjalnego obszaru ochrony

Sentencja

Artykuł 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie bezpośrednio niezwiązane z zagospodarowaniem terenu ani niekonieczne do jego zagospodarowania naruszają integralność tego terenu, jeżeli mogą one uniemożliwić trwale utrzymanie istotnych cech danego terenu, związanych z występowaniem siedliska przyrodniczego o znaczeniu priorytetowym, którego ochrona uzasadniła umieszczenie tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w rozumieniu tej dyrektywy. Przy dokonywaniu takiej oceny należy stosować zasadę ostrożności.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos przeciwko Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-260/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 85/337/EWG — Dyrektywa 2003/35/WE — Artykuł 10a — Dyrektywa 96/61/WE — Artykuł 15a — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych)

(2013/C 156/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen na wniosek Davida Edwardsa, Lilian Pallikaropoulos

Strona pozwana: Environment Agency, First Secretary of State, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Deklaracja Komisji (Dz.U. L 156, s. 17) — Wykładnia art. 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE — Wykładnia art. 9 ust. 4 konwencji (z Aarhus) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124, s. 1) — Obciążenie strony przegranej kosztami postępowania — Pojęcie „niedyskryminacyjnego ze względu na koszty” charakteru postępowań sądowych

Sentencja

Z wymogu ustanowionego w art. 10a akapit piąty dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne oraz w art. 15a akapit piąty dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmienionych dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., zgodnie z którym to wymogiem postępowanie nie może mieć dyskryminacyjnego ze względu na koszty charakteru, wynika, iż nie można uniemożliwiać objętym tym wymogiem osobom wszczynania lub kontynuowania postępowania z wchodzącej w zakres stosowania tych przepisów skargi ze względu na mogące wynikać z tego faktu obciążenie finansowe. W sytuacji gdy sąd krajowy ma wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie obciążenia kosztami jednostki, której żądania jako strony skarżącej w sporze w dziedzinie ochrony środowiska nie zostały uwzględnione, lub, bardziej ogólnie rzecz ujmując, ma zająć, jak może to mieć miejsce w przypadku sądów brytyjskich, na poprzedzającym postępowanie etapie, stanowisko w przedmiocie ewentualnego ograniczenia kosztów, jakimi może zostać obciążona strona, której żądania nie zostaną uwzględnione, winien on zapewnić, że wymóg ten jest przestrzegany, uwzględniając zarówno interes tej chcącej bronić swych praw osoby, jak i związany z ochroną środowiska interes ogólny.

W ramach tej oceny sąd krajowy nie może przeprowadzać analizy, odnosząc się jedynie do sytuacji ekonomicznej tego zainteresowanego, lecz winien ją również oprzeć na obiektywnej analizie kwoty kosztów. Winien on ponadto uwzględnić sytuację stron postępowania, racjonalne szanse wygrania sprawy przez powoda, znaczenie, jakie sprawa ma dla

niego oraz dla ochrony środowiska, złożoność przepisów materialnych i proceduralnych mających zastosowanie w sprawie, jak również potencjalną pochopność skargi na poszczególnych etapach postępowania, a także to, czy prawo krajowe przewiduje system pomocy prawnej lub system ograniczania odpowiedzialności z tytułu kosztów postępowania.

Natomiast okoliczność polegająca na tym, że zainteresowany nie został powstrzymany przed dochodzeniem w praktyce swych żądań, nie wystarcza sama w sobie do uznania, iż dane postępowanie nie ma w jego przypadku dyskryminacyjnego ze względu na koszty charakteru.

Wreszcie ocena ta nie może być przeprowadzana według odmiennych kryteriów w zależności od tego, czy dokonuje jej sąd po przeprowadzeniu postępowania w pierwszej instancji, czy też na etapie pierwszej lub też drugiej apelacji.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten — Dania) — HK Danmark, działający w imieniu Jette Ring przeciwko Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), HK Danmark, działający w imieniu Lone Skouboe Werge przeciwko Dansk Arbejdsgiverforening, działającemu w imieniu Pro Display A/S w upadłości (C-337/11)

(Sprawy połączone C-335/11 I C-337/11) (¹)

(Polityka społeczna — Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 1, 2 i 5 — Różnica w traktowaniu ze względu na niepełnosprawność — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę — Istnienie niepełnosprawności — Nieobecności pracownika spowodowane jego niepełnosprawnością — Obowiązek wprowadzenia usprawnień — Praca w niepełnym wymiarze czasu pracy — Długość okresu wypowiedzenia)

(2013/C 156/08)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HK Danmark, działający w imieniu Jette Ring (C-335/11), HK Danmark, działający w imieniu Lone Skouboe Werge (C-337/11)

Strona pozwana: Dansk almennyttigt Boligselskab (C-335/11), Dansk Arbejdsgiverforening działający w imieniu Pro Display A/S w upadłości (C-337/11)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sø- og Handelsretten — Wykładnia art. 1, 2 i 5 dyrektywy Rady

2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) i wyroku Trybunału w sprawie C-13/05 Chacón Navas — Zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Ustawodawstwo krajowe przyznające pracodawcy prawo zwolnienia pracownika, który pobierał wynagrodzenie w trakcie nieobecności z powodu choroby przez ogółem 120 dni w ciągu 12 kolejnych miesięcy — Pojęcie niepełnosprawności — Osoba o trwałym ograniczeniu zdolności funkcjonalnej, które nie wymaga specjalnie przystosowanego wyposażenia, a polega wyłącznie na niezdolności do pracy w pełnym wymiarze czasu pracy — Racjonalne usprawnienia dla osób niepełnosprawnych

Sentencja

- 1) Pojęcie niepełnosprawności, o którym mowa w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono stan patologiczny spowodowany chorobą zdiagnozowaną medycznie jako uleczalna lub nieuleczalna, w przypadku gdy choroba ta powoduje ograniczenie wynikające w szczególności z osłabienia funkcji fizycznych, umysłowych lub psychicznych, które w oddziaływaniu z różnymi barierami może utrudniać danej osobie pełne i skuteczne uczestnictwo w życiu społecznym na równych zasadach z innymi pracownikami, i gdy ograniczenie to ma charakter długotrwały. Charakter środków, które winien podjąć pracodawca, nie rozstrzyga o tym, czy stan zdrowia danej osoby może zostać objęty omawianym pojęciem.
- 2) Artykuł 5 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że zmniejszenie wymiaru czasu pracy może stanowić jeden ze środków usprawniających, o których mowa w tym przepisie. Do sądu krajowego należy dokonanie oceny, czy w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym środek usprawniający w postaci zmniejszenia wymiaru czasu pracy nie stanowi nieproporcjonalnie wysokiego obciążenia dla pracodawcy.
- 3) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym pracodawca jest uprawniony do rozwiązania stosunku pracy ze skróconym okresem wypowiedzenia, jeżeli w okresie 12 kolejnych miesięcy niepełnosprawny pracownik pobierał wynagrodzenie w okresach choroby przez 120 dni, o ile nieobecność była spowodowana faktem, że pracodawca nie podjął właściwych środków w wykonaniu obowiązku wprowadzenia racjonalnych usprawnień przewidzianego w art. 5 tej dyrektywy.
- 4) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym pracodawca jest uprawniony do rozwiązania stosunku pracy ze skróconym okresem wypowiedzenia, jeżeli w okresie 12 kolejnych miesięcy niepełnosprawny pracownik pobierał wynagrodzenie w okresach choroby przez 120 dni, o ile nieobecność była spowodowana niepełnosprawnością, chyba że przepis ten, służąc realizacji zgodnego z prawem celu, nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia, która to okoliczność podlega ocenie sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko État belge

(Sprawa C-375/11) ⁽¹⁾

(Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuły 3 i 12-14 — Prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Opłaty za prawo użytkowania częstotliwości radiowych — Jednorazowe opłaty za przyznanie i przedłużenie obowiązywania prawa użytkowania częstotliwości radiowych — Metoda obliczania — Zmiana istniejących praw)

(2013/C 156/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Strona pozwana: État belge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour constitutionnelle (Belgia) — Wykładnia art. 3, 12, 13 i art. 14 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) — Uregulowania krajowe zobowiązujące operatorów posiadających indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej do uiszczenia opłaty jednorazowej w ramach zezwoleń na utworzenie i obsługę na ich terytorium sieci telefonii ruchomej na okres piętnastu lat — Przedłużenie indywidualnych praw operatorów — Spoczywający na operatorach ubiegających się o uzyskanie nowych praw obowiązek uiszczenia opłaty jednorazowej, ustalonej w drodze aukcji, w wysokości przekraczającej opłaty roczne — Dopuszczalność

Sentencja

1) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatorów telefonii ruchomej posiadających prawa użytkowania częstotliwości radiowych jednorazowej opłaty należnej zarówno z tytułu nowego uzyskania praw użytkowania częstotliwości radiowych, jak i z tytułu przedłużenia obowiązywania tych praw, istniejącej obok nie tylko opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej sprzyjaniu optymalnemu wykorzystaniu zasobów, lecz również obok opłaty pokrywającej koszty zarządzania wydawaniem zezwoleń, z zastrzeżeniem, że opłaty te rzeczywiście służą zapewnieniu optymalnego wykorzystania zasobu, jaki stanowią częstotliwości, że są one obiektywnie uzasadnione, jawne, niedyskryminujące i proporcjonalne stosownie do ich przeznaczenia, oraz że

uwzględniają cele określone w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), co powinien zbadać sąd odsyłający.

Z tym samym zastrzeżeniem ustalenie opłaty za prawo użytkowania częstotliwości radiowych poprzez odniesienie bądź do pierwotnej jednorazowej opłaty koncesyjnej obliczonej na podstawie liczby częstotliwości i liczby miesięcy, których dotyczyło prawo użytkowania częstotliwości, bądź do kwot wynikających z aukcji, może być właściwą metodą określenia wartości częstotliwości.

2) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2002/20 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatora telefonii ruchomej opłaty takiej jak opłata sporna w postępowaniu głównym, z zastrzeżeniem, że zmiana ta będzie obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna oraz że zostanie zakomunikowana z wyprzedzeniem wszystkim zainteresowanym stronom, aby umożliwić im wyrażenie ich stanowiska, co sąd odsyłający powinien zbadać w świetle okoliczności sprawy, której dotyczy postępowanie główne.

3) Artykuł 14 ust. 2 dyrektywy 2002/20 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie na operatora telefonii ruchomej opłaty takiej jak opłata sporna w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Blanka Soukupová przeciwko Ministerstvo zemědělství

(Sprawa C-401/11) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — EFOGR — Rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę — Przekazyjący, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci — Ogólne zasady równego traktowania i niedyskryminacji)

(2013/C 156/10)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Blanka Soukupová

Strona pozwana: Ministerstvo zemědělství

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 11 rozporządzenia (WE) Rady nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80) oraz ogólnych zasad równego traktowania i niedyskryminacji — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę przysługującą przekazującemu, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci

Sentencja

Nie jest zgodne z prawem Unii i jego ogólnymi zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, że w zastosowaniu przepisów krajowego systemu emerytalnego danego państwa członkowskiego odnoszących się do wieku wymaganego do nabycia uprawnień do świadczeń emerytalnych „normalny wiek emerytalny” w rozumieniu art. 11 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia został określony odmiennie w zależności od płci wnoszącego o wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę w rolnictwie, zaś w odniesieniu do wnioskodawców płci żeńskiej — w zależności od liczby wychowanych przez zainteresowaną osobę dzieci.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Buczek Automotive sp. z o.o., Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-405/11 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali — Pojęcie pomocy państwa — Odzyskiwanie wiarygodności publicznoprawnych — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Kryterium prywatnego wierzyciela — Rozkład ciężaru dowodu — Granice kontroli sądowej)

(2013/C 156/11)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Buczek Automotive sp. z o.o. (przedstawiciele: J. Jurczyk, radca prawny), Rzeczypospolita Polska (przedstawiciel: M. Krasnodębska-Tomkiel, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-1/08 Buczek Automotive przeciwko Komisji, w której Sąd stwierdził częściową nieważność decyzji Komisji 2008/344/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy państwa C-23/06 (ex NN 35/06) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali grupy Technologie Buczek (Dz.U. 2008, L 116, s. 26) — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Naruszenie prawa, jakiego dopuściła się Komisja stosując kryterium hipotetycznego wierzyciela prywatnego, a także przy rozkładzie ciężaru dowodu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-443/11) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 71 — Atypowy całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — Rozporządzenie nr 883/2004 — Artykuł 65 — Prawo do świadczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Odmowa wypłaty przez państwo ostatniego miejsca zatrudnienia — Dopuszczalność — Znaczenie wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 1/85 Miethe — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Pojęcie „sytuacja niezmiennona”)

(2013/C 156/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 45 TFUE, art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2), art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) i art. 65 oraz art. 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1) — Całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny — Prawo do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Pracownik, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia, w którym ma najlepsze szanse na reintegrację zawodową — Państwo członkowskie odmawiające, na podstawie ustawodawstwa krajowego i jedynie z powodu zamieszkiwania na terytorium innego państwa członkowskiego, przyznania temu pracownikowi świadczenia z tytułu bezrobocia

Sentencja

- 1) W następstwie wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., przepisów art. 65 tego rozporządzenia nie należy interpretować w świetle wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie I/85 Miethle. W odniesieniu do całkowicie bezrobotnego pracownika przygranicznego, który zachował z państwem członkowskim swojego ostatniego miejsca zatrudnienia więzi osobiste i zawodowe tego rodzaju, że to właśnie w tym państwie ma on największe szanse na reintegrację zawodową, ów art. 65 należy interpretować w ten sposób, że pozwala on takiemu pracownikowi na dodatkowe oddanie się do dyspozycji służb zatrudnienia tego państwa członkowskiego nie w celu uzyskania w tym państwie zasiłku dla bezrobotnych, lecz wyłącznie w celu skorzystania z usług pomocy w przekwalifikowaniu.
- 2) Zasady dotyczące swobodnego przepływu pracowników, zawarte w szczególności w art. 45 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ostatniego miejsca zatrudnienia odmawiało, zgodnie ze swoim prawem krajowym, całkowicie bezrobotnemu pracownikowi przygranicznemu, mającemu w tym państwie największe szanse na reintegrację zawodową, przyznania zasiłku dla bezrobotnych w oparciu o uzasadnienie, że pracownik ten nie zamieszkuje na jego terytorium, ponieważ zgodnie z przepisami art. 65 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.
- 3) Przepisy art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, mają zastosowanie do całkowicie bezrobotnych pracowników przygranicznych, którzy — biorąc pod uwagę więzi osobiste i zawodowe zachowane przez nich w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — otrzymują od tego ostatniego państwa świadczenia z tytułu

bezrobocia na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 592/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r.

Pojęcie „sytuacja niezmienną” w rozumieniu art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, należy oceniać w nawiązaniu do ustawodawstwa krajowego z zakresu zabezpieczenia społecznego. Do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy pracownicy tacy jak M.A. Peeters i J.G.J. Arnold spełniają określone w tym ustawodawstwie przesłanki ubiegania się o wznowienie wypłaty świadczeń z tytułu bezrobocia, które to świadczenia były im wypłacane na podstawie tego ustawodawstwa, zgodnie z art. 71 rozporządzenia nr 1408/71, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 592/2008.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Novartis Pharma GmbH przeciwko Apozyt GmbH

(Sprawa C-535/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Procedura wydawania pozwoleń — Wymóg uzyskania pozwolenia — Pojęcie produktów leczniczych „wyprodukowanych” przez zastosowanie pewnych procesów biotechnologicznych określonych w pkt I załącznika do tego rozporządzenia — Operacja zmiany opakowania — Przeznaczony do iniekcji roztwór rozprowadzany we fiolkach jednorazowego użytku zawierających objętość roztworu leczniczego większą niż rzeczywistość wykorzystywana do celów leczenia — Zawartość takich fiolek umieszczona w części, na podstawie wystawionej przez lekarza recepty, w gotowych do użytku strzykawkach w ilości odpowiadającej przepisany dawkom, bez zmiany produktu leczniczego)

(2013/C 156/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novartis Pharma GmbH

Strona pozwana: Apozyt GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia załącznika do rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136, s. 1) — Zakres pojęcia „hergestellt” („wyprodukowane” w polskiej wersji) zawartego w pkt 1 wspomnianego załącznika — Ewentualne objęcie przelewania produktu leczniczego w płynie z oryginalnego pojemnika do jednorazowych strzykawk

Sentencja

Działalność taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, o ile nie prowadzi do zmiany danego produktu leczniczego i jest wykonywana wyłącznie na podstawie indywidualnych recept przepisujących takie operacje, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego, nie wymaga uzyskania pozwolenia na wprowadzenie do obrotu na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, lecz pozostaje w każdym razie objęta przepisami dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2010/84/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2010 r.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

**Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r.
— Komisja Europejska Republice Włoskiej**

(Sprawa C-613/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Republikę Włoską na rzecz sektora żeglugi w Sardynii — Decyzja 2008/92/WE Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie od beneficjentów — Niewykonanie w wyznaczonym terminie)

(2013/C 156/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich

przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 2 i 5 decyzji 2008/92/WE Komisji z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii (Dz.U. 2008, L 29, s. 24) — Wymóg bezzwłocznego i skutecznego wykonywania decyzji Komisji — Niewystarczający charakter procedury odzyskania omawianej bezprawnie przyznanej pomocy.

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w art. 1 decyzji Komisji 2008/92/WE z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Włochy na rzecz sektora żeglugi w Sardynii, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 i 5 tej decyzji.

2) Republika Włoka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I — Niemcy) — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-636/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 — Ochrona konsumentów — Bezpieczeństwo żywności — Poinformowanie opinii publicznej — Wprowadzenie do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia przez ludzi, jednak niestanowiącego niebezpieczeństwa dla zdrowia)

(2013/C 156/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht München I — Wykładnia art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1) — Zakres zastosowania *ratione temporis* — Przepisy krajowe dopuszczające poinformowanie opinii publicznej w przypadku wprowadzenia do obrotu środka spożywczego nienadającego się do spożycia i wzbudzającego wstręt, jednak niestanowiącego konkretnego niebezpieczeństwa dla zdrowia

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego i przedsiębiorstwa, w którego imieniu lub pod którego firmą środek ów był produkowany lub obrabiany bądź został wprowadzony na rynek, jeżeli środek jest wprawdzie nieszkodliwy dla zdrowia, jednakże nie nadaje się do spożycia przez ludzi. Artykuł 17 ust. 2 akapit drugi wskazanego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach, jakie wystąpiły w postępowaniu głównym, dopuszczalne jest tego rodzaju poinformowanie opinii publicznej przez władze krajowe przy poszanowaniu wymogów art. 7 rozporządzenia nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt.

(¹) Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Land Berlin przeciwko Ellen Mirjam Sapir, Michaelowi J. Bussemu, Mirjam M. Birgansky, Gideonowi Rumneyowi, Benjaminowi Ben-Zadokowi, Heddzie Brown

(Sprawa C-645/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 — Pojęcie „sprawa cywilna i handlowa” — Zapłata dokonana bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej — Żądanie zwrotu zapłaty w ramach postępowania sądowego — Ustalenie jurysdykcji w wypadku powiązania spraw — Ścisła więź między powództwami — Pozwany mający miejsce zamieszkania w państwie trzecim)

(2013/C 156/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Berlin

Strona pozwana: Ellen Mirjam Sapir, Michael J. Busse, Mirjam M. Birgansky, Gideon Rumney, Benjamin Ben-Zadok, Hedda Brown

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 1 i art. 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia

2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” — Włączenie powództwa o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej przez organ władzy publicznej w ramach postępowania administracyjnego dotyczącego odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez reżim nazistowski bądź brak włączenia takiego powództwa

Sentencja

1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” obejmuje powództwo o zwrot zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej, w przypadku gdy podmiot publiczny wyznaczony przez organ utworzony na mocy ustawy dotyczącej odszkodowań za prześladowania reżimu totalitarnego do wypłaty poszkodowanemu tytułem odszkodowania części zysku ze sprzedaży nieruchomości omyłkowo wypłacił tej osobie całą kwotę ceny sprzedaży, a następnie żąda na drodze sądowej zwrotu zapłaty dokonanej bez podstawy prawnej.

2) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że między powództwami wytoczonymi przeciwko kilku pozwanym mającym miejsce zamieszkania na terytorium innych państw członkowskich istnieje ścisła więź w rozumieniu tego przepisu, w wypadku gdy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym pozwani powołują się na dalej idące roszczenia odszkodowawcze, co do których musi zapaść jednolite orzeczenie.

3) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że przeznaczeniem tego przepisu nie jest, by był on stosowany do pozwanych niemających miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, w sytuacji gdy zostali oni pozwani w ramach powództwa wytoczonego przeciwko kilku pozwanym, wśród których znajdują się również osoby mające miejsce zamieszkania w Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-652/11 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Włoski rynek zakupu i pierwszego przetworzenia surowca tytoniowego — Zapłata grzywny przez współdłużnika solidarnego — Interes prawny — Ciężar dowodu)

(2013/C 156/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mindo Srl (przedstawiciele: G. Mastrantonio, C. Osti i A. Prastaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i L. Malferrari, pełnomocnicy wspierani przez F. Ruggieriego i R. Nazziniego, avvocati)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 5 października 2011 r. w sprawie T-19/06 *Mindo* przeciwko Komisji, mocą którego Sąd orzekł, że należy umorzyć postępowanie w sprawie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2005) 4012 wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej procedury przewidzianej w art. 81 ust. 1 WE (sprawa COMP/C.38.281/B.2 — surowiec tytoniowy — Włochy) w przedmiocie kartelu mającego na celu ustalanie cen płaconych producentom i innym pośrednikom oraz podział dostawców na włoskim rynku surowca tytoniowego, a także uchylenia grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie lub też obniżenia jej kwoty — Skarżąca, której dotyczy toczące się postępowanie upadłościowe — Utrata interesu prawnego

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 października 2011 r. w sprawie T-19/06 *Mindo* przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 49 z 18.2.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket przeciwko PFC Clinic AB

(Sprawa C-91/12) (¹)

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia — Artykuł 132 ust. 1 lit. b) i c) — Opieka szpitalna i medyczna oraz czynności ściśle z nimi związane — Świadczenie opieki medycznej w ramach wykonywania zawodów medycznych i paramedycznych — Usługi polegające na wykonywaniu operacji chirurgicznych i zabiegów o przeznaczeniu estetycznym — Zabiegi o charakterze czysto kosmetycznym dokonywane na wyłączne życzenie pacjenta)

(2013/C 156/18)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona pozwana: PFC Clinic AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta förvaltningsdomstolen — Wykładnia art. 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia w odniesieniu do zabiegów medycznych i terapeutycznych — Odliczenie podatku naliczonego — Świadczenie usług w zakresie chirurgii estetycznej mających charakter kosmetyczny oraz mających charakter rekonstrukcyjny — Uwzględnienie celu operacji chirurgicznej lub innego zabiegu

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że:

- pojęcia „opieka medyczna” i „świadczenie opieki medycznej” użyte, odpowiednio, w art. 132 ust. 1 lit. b) i art. 132 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy obejmują świadczenia tego rodzaju jak w sprawie głównej, polegające na operacjach z zakresu chirurgii plastycznej i zabiegach estetycznych, jeżeli świadczenia te służą diagnozowaniu i leczeniu chorób lub zaburzeń zdrowia oraz ochronie, utrzymaniu i przywracaniu dobrego stanu zdrowia osób;
- samo subiektywne postrzeganie zabiegu estetycznego przez osobę, która poddaje się temu zabiegowi, nie jest rozstrzygające dla ustalenia, czy zabieg jest wykonywany w celu terapeutycznym;
- okoliczność, że świadczenia tego rodzaju jak w sprawie głównej wykonywane są przez osoby uprawnione do wykonywania zawodów medycznych lub że cel zabiegu określany jest przez takie osoby, ma wpływ na ustalenie, czy świadczenia te mieszczą się w zakresie znaczeniowym pojęć „opieka medyczna” i „świadczenie opieki medycznej” użytych, odpowiednio, w art. 132 ust. lit. b) i art. 132 ust. lit. c) dyrektywy;
- ustalenie, czy świadczenia tego rodzaju jak w sprawie głównej podlegają zwolnieniu z podatku od wartości dodanej na podstawie art. 132 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2006/112, wymaga wzięcia pod uwagę wszystkich wymagań zawartych w art. 132 ust. 1 lit. b) i c), a także innych stosownych przepisów tytułu IX, rozdziały 1 i 2 tej dyrektywy, takich jak — w odniesieniu do zwolnienia ustanowionego w art. 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy — przepisy jej art. 131, 133 i 134.

(¹) Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt — Niemcy) — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg

(Sprawa C-129/12) ⁽¹⁾

(System pomocy o celach regionalnych — Inwestycje w przetwórstwo i obrót produktami rolnymi — Decyzja Komisji — Niezgodność z rynkiem wewnętrznym — Cofnięcie pomocy niezgodnej — Chwila przyznania pomocy — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)

(2013/C 156/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Magdeburger Mühlenwerke GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Magdeburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt — Wykładnia decyzji Komisji 1999/183/WE z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie pomocy państwa na przetwórstwo produktów rolnych i obrót nimi, która może być udzielana przez Niemcy na podstawie istniejących systemów pomocy o celach regionalnych (Dz.U. 1999, L 60, s. 61) — Obowiązek uchylenia przez Niemcy istniejących systemów pomocy niezgodnych z ramami zaproponowanymi przez Komisję w jej komunikacie dotyczącym tej pomocy — Zakres czasowy tego obowiązku — Możliwość nieuchylania przez mające ten obowiązek państwo członkowskie danej pomocy na inwestycje zaplanowane przed upływem terminu transpozycji decyzji i przed ogłoszeniem zamiaru uchylenia przez to państwo członkowskie pomocy na takie inwestycje, jeżeli dana inwestycja została przeprowadzona po transpozycji decyzji

Sentencja

Artykuł 2 decyzji Komisji 1999/183/WE z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie pomocy państwa na przetwórstwo produktów rolnych i obrót nimi, która może być udzielana przez Niemcy na podstawie istniejących systemów pomocy o celach regionalnych, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przyznaniu pomocy na inwestycje obejmujące zakłady młynarskie, dla których wiążąca decyzja inwestycyjna została podjęta przed upływem terminu udzielonego Republice Federalnej Niemiec na zastosowanie się do tej decyzji lub przed publikacją w Bundessteuerblatt *Środków* przyjętych w tym celu, w sytuacji gdy dostawa przedmiotu inwestycji, jak również ustalenie wysokości dopłaty i jej wypłata nastąpiły dopiero po upływie tego terminu lub po tej publikacji, jeżeli chwila, w której dotację inwestycyjną uznaje się za przyznaną, następuje dopiero po upływie tego terminu. Sąd odsyłający powinien ustalić, w której chwili dotację inwestycyjną taką jak w postępowaniu głównym należy uznać za przyznaną, uwzględniając przy tym wszystkie warunki ustanowione w prawie krajowym dla

otrzymania rozpatrywanej pomocy i zapewniając, by nie doszło do obejścia zakazu ustanowionego w art. 2 pkt 1 decyzji 1999/183.

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna — Bułgaria) — Rusedespred OOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i upravljenje na izpylnenieto” — grad Warna pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-138/12) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 203 — Zasada neutralności podatkowej — Zwrot dostawcy zapłaconego podatku w razie odmowy prawa do odliczenia udzielonej odbiorcy dostawy podlegającej zwolnieniu)

(2013/C 156/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rusedespred OOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i upravljenje na izpylnenieto” — grad Warna pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Warna — Wykładnia art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zasady neutralności podatkowej, skuteczności oraz równego traktowania — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Prawo dostawcy do ubiegania się o zwrot niesłusznie zapłaconego podatku, gdy odbiorcy dostawy odmówiono prawa do odliczenia podatku z tego powodu, że rzeczona dostawa jest zwolniona z podatku na podstawie prawa krajowego

Sentencja

1) Zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, skonkretyzowaną w orzecznictwie dotyczącym art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie odmowie przez organ podatkowy, na podstawie przepisu krajowego służącego transpozycji tego artykułu, zwrotu wykonawcy świadczenia podlegającego zwolnieniu podatku od wartości dodanej błędnie wykazanego na fakturze wystawionej przez niego kontrahentowi, z tego względu, iż wykonawca ten nie dokonał sprostowania błędnej

faktury, podczas gdy organ podatkowy w sposób ostateczny odmówił temu kontrahentowi prawa do odliczenia owego podatku od wartości dodanej, w związku z czym zasady sprostowania dokumentów przewidziane w prawie krajowym nie znajdują zastosowania.

- 2) Podatnik może powoływać się na zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, skonkretyzowaną w orzecznictwie dotyczącym art. 203 dyrektywy 2006/112, w celu zakwestionowania przepisu prawa krajowego, który uzależnia zwrot podatku od wartości dodanej błędnie wykazanego na fakturze od sprostowania owej błędnej faktury, podczas gdy prawa do odliczenia wykazanego na niej podatku od wartości dodanej odmówiono w sposób ostateczny, w związku z czym zasady sprostowania dokumentów przewidziane w prawie krajowym nie znajdują zastosowania.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Irlandii**

(Sprawa C-158/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Artykuł 5 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki wydania pozwoleń dla istniejących instalacji — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami tej dyrektywy)

(2013/C 156/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciel: E. Creedon, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Warunki udzielania pozwoleń na istniejące instalacje — Obowiązek zapewnienia eksploatacji takich instalacji zgodnie z wymogami dyrektywy

Sentencja

- 1) Nie wydając pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, nie zapewniając we właściwy sposób ponownego rozważenia warunków wydania pozwoleń oraz ewentualnie nie aktualizując takich pozwoleń w odniesieniu do trzynastu istnieją-

cych instalacji do hodowli trzody chlewnej i hodowli drobiu, a tym samym nie zapewniając eksploatacji wszystkich istniejących instalacji zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, najpóźniej od dnia 30 października 2007 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

- 2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 174 z 16.6.2012

**Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**

(Sprawa C-197/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 148 — Zwolnienie niektórych transakcji dotyczących jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów lub używanych do celów handlowych — Przesłanka dotycząca przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu)

(2013/C 156/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, J.S. Pilcher i D. Colas, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 148 lit. a), c) i d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienie niektórych transakcji dotyczących jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów lub używanych do celów handlowych — Przesłanka dotycząca przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu — Zgodność środka krajowego rozszerzającego w nieuzasadniony sposób zwolnienia przewidziane w dyrektywie

Sentencja

- 1) Nie uzależniając zwolnienia od podatku od wartości dodanej dotyczącego transakcji, o których mowa w art. 262, II, pkt 2, 3, 6 i 7 ogólnego kodeksu podatkowego od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności na mocy art. 148 lit. a), c) i d) tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Salzburger Flughafen GmbH przeciwko Umweltsenat

(Sprawa C-244/12) (¹)

(Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Artykuł 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 — Przedsięwzięcia objęte załącznikiem II — Roboty polegające na rozbudowie infrastruktury portu lotniczego — Badanie na podstawie progów lub kryteriów — Artykuł 4 ust. 3 — Kryteria selekcji — Załącznik III pkt 2 lit. g) — Obszary gęsto zaludnione)

(2013/C 156/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Salzburger Flughafen GmbH

Strona pozwana: Umweltsenat

przy udziale: Landesumweltsenatsverwaltung Salzburg, Bundesministerin für Verkehr, Innovation und Technologie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73, s. 5) — Przedsięwzięcia podlegające ocenie — Rozbudowa portu lotniczego — Uregulowanie państwa członkowskiego przewidujące ocenę oddziaływania takiego przedsięwzięcia na środowisko wyłącznie w przypadku zwiększenia liczby lotów o co najmniej 20 000 rocznie

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1, a także art. 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, które poddają przedsięwzięcia związane ze zmianą infrastruktury portu lotniczego i objęte załącznikiem II do tej dyrektywy ocenie oddziaływania na środowisko jedynie w sytuacji, gdy przedsięwzięcia te mogą doprowadzić do zwiększenia liczby operacji lotniczych o co najmniej 20 000 rocznie.

2) W sytuacji gdy państwo członkowskie, na podstawie art. 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 97/11, odnoszącego się do przedsięwzięć objętych załącznikiem II do tej dyrektywy, ustali próg taki jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, niezgodny ze zobowiązaniami określonymi w art. 2 ust. 1 i w art. 4 ust. 3 tej dyrektywy, przepisy art. 2 ust. 1, a także art. 4 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 3 tej dyrektywy wywierają skutek bezpośredni, który oznacza, że właściwe władze krajowe muszą zapewnić, aby zbadano najpierw, czy należy obawiać się, że dane przedsięwzięcia wywrą istotne skutki dla środowiska, a jeśli tak jest, to owe władze muszą zapewnić, aby skutki te zostały następnie poddane ocenie.

(¹) Dz.U. C 235 z 4.8.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Oreste Della Rocca przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-290/12) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 99/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 2 — Zakres stosowania porozumienia ramowego — Agencja pracy tymczasowej — Outsourcing pracowników tymczasowych na rzecz przedsiębiorstwa użytkownika — Kolejne umowy o pracę na czas określony)

(2013/C 156/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oreste Della Rocca

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli — Wykładnia klauzul 2 i 5 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakres stosowania — Stosowanie dyrektywy do spółek pracy tymczasowej — Możliwość zawierania przez te spółki kolejnych umów na czas określony z pracownikami tymczasowymi z powodu okoliczności uzasadniających czasowy charakter stosunku pracy pomiędzy pracownikiem tymczasowym i przedsiębiorstwem użytkownikiem.

Sentencja

Dyrektywę Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą porozumienia ramowego UNICE, CEEP oraz ETUC w sprawie pracy na czas określony oraz Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte w dniu 18 marca 1999 r., znajdujące się w załączniku do tej dyrektywy, należy interpretować w taki sposób, że nie mają one zastosowania ani do stosunku pracy na czas określony pomiędzy pracownikiem tymczasowym a agencją pracy tymczasowej, ani do stosunku pracy na czas określony pomiędzy takim pracownikiem a przedsiębiorstwem użytkownikiem.

(¹) Dz.U. C 243 z 11.8.2012.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 marca 2013 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Lecce — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Abdoulowi Khadremu Mbayemu

(Sprawa C-522/11) (¹)

(Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Uregulowanie krajowe przewidujące sankcje karne w przypadku nielegalnego pobytu)

(2013/C 156/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Lecce

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Abdoul Khadre Mbaye

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ufficio del Giudice di Pace di Lecce — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. b) oraz art. 6, art. 7 i art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) — Krajowe przepisy prawne przewidujące grzywnę w wysokości 5 000 do 10 000 EUR dla cudzoziemca, który nielegalnie wjechał na terytorium krajowe tudzież nielegalnie na nim przebywał — Dopuszczalność występkę nielegalnego pobytu — Dopuszczalność zastosowania, jako środka zastępczego wobec grzywny, natychmiastowego wydalenia na okres przynajmniej 5 lat

Sentencja

1) Obywatele państw trzecich ścigani lub skazani za występek nielegalnego pobytu, przewidziany w uregulowaniu państwa członkowskiego nie mogą — w przypadku samego tylko występkę nielegal-

nego pobytu — zostać wyłączeni z zakresu zastosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich na podstawie art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy.

2) Dyrektywa 2008/115 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak to znajdujące zastosowanie w postępowaniu głównym, które w przypadku nielegalnego pobytu obywateli państw trzecich przewiduje karę grzywny, którą można zastąpić karą wydalenia, jeżeli ta możliwość zastąpienia może być zastosowana jedynie wtedy, gdy sytuacja zainteresowanego odpowiada znamionom jednej z sytuacji określonych w art. 7 ust. 4 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Sani Treyd EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-153/12) (¹)

(Artykuł 99 regulaminu postępowania — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 62, 63, 65, 73 i 80 — Ustanowienie prawa zabudowy przez osoby fizyczne niebędące ani podatnikami ani zobowiązanymi na rzecz spółki w zamian za wzniesienie przez nią budynku na rzecz owych osób fizycznych — Umowa zamiany — Podatek VAT związany z usługami wzniesienia budynku — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Wymagalność — Zapłata z wyprzedzeniem całości wynagrodzenia — Zaliczka — Podstawa opodatkowania transakcji w wypadku wynagrodzenia w formie towarów lub usług)

(2013/C 156/26)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sani Treyd EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto” — Warna pri Centralno uprawlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Wykładnia art. 62 pkt 1,

art. 63, art. 73 i art. 80 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że każda dostawa lub świadczenie, przy których wynagrodzenie jest w całości lub w części określane w towarach lub usługach są uznawane za stanowiące dwie dostawy lub dwa świadczenia wzajemne — Ustawodawstwo określające datę powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dla wzajemnych transakcji zamiany na dzień wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dostawy wcześniejszej, nawet gdy świadczenie wzajemne nie zostało jeszcze dokonane — Osoby fizyczne ustanawiające prawo zabudowy na rzecz spółki celem wzniesienia budynku mieszkalnego w zamian za obowiązek spółki do wzniesienia budynku ze swych własnych środków i do przeniesienia na ustanawiających własność 25 % całkowitej powierzchni zabudowanej w terminie 12 miesięcy od wydania pozwolenia na budowę — Określenie podstawy opodatkowania — Stosowność pojęcia powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego do transakcji zwolnionych, również wówczas, gdy zostały one dokonane przez osobę niebędącą ani podatnikiem, ani zobowiązaną.

Sentencja

- 1) Artykuły 63 i 65 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w sytuacji ustanowienia na rzecz spółki prawa zabudowy w celu wzniesienia budynku, w którym obejmie własność w 75 % w całkowitej powierzchni budowlanej w zamian za wzniesienie pozostałych 25 %, które spółka ta zobowiązuje się wydać w stanie ukończonym osobom, które ustanowiły to prawo zabudowy, nie sprzeciwiają się one temu, aby podatek od wartości dodanej od usług budowlanych stał się wymagalny z chwilą ustanowienia prawa zabudowy, to jest przed wykonaniem owych usług, jeżeli w chwili ustanowienia prawa zabudowy znane są wszystkie istotne elementy przyszłego świadczenia, a w szczególności jeżeli usługi, jakie mają zostać wykonane, zostały precyzyjnie określone, zaś wartość owego prawa można wyrazić w pieniądzu, co ustalić winien sąd odsyłający. W tym kontekście jest bez znaczenia, że ustanowienie owego prawa zabudowy jest transakcją zwolnioną dokonywaną przez osoby niebędące podatnikami, ani zobowiązanymi w rozumieniu wskazanej dyrektywy.
- 2) W okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w których transakcja nie miała miejsca między osobami powiązаныmi w rozumieniu art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112, co jednakże winien ustalić sąd odsyłający, art. 73 i 80 owej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak przepis mający zastosowanie w sprawie głównej, w myśl którego wówczas, gdy wynagrodzenie za dostawę towarów lub świadczenie usług jest w całości określane w towarach lub usługach, podstawą opodatkowania dostawy lub usługi jest w każdym razie wartość rynkowa dostarczonych towarów lub wykonanych usług.

(¹) Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft. przeciwko Vidékfejlesztési Miniszter

(Sprawa C-24/13)

(2013/C 156/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft.

Strona pozwana: Vidékfejlesztési Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (¹) oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 (²) należy interpretować w taki sposób, że stworzone w związku ze wsparciem dla rolnictwa lokalne grupy działania mogą przybierać w danym państwie członkowskim jedynie przewidzianą w prawie tego państwa formę prawną?
- 2) Czy na podstawie ww. rozporządzeń można wprowadzić rozróżnienie tego rodzaju, że prawodawca krajowy uznaje [za istniejące] jedynie te lokalne grupy działania, które mają określoną formę prawną, ustanawiając warunki różniące się od tych przewidzianych w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 lub też bardziej od nich rygorystyczne?
- 3) Czy zgodnie z ww. rozporządzeniami wystarczy, że w danym państwie członkowskim lokalne grupy działania spełniają jedynie warunki przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005? Czy to państwo członkowskie może ograniczyć zakres tego przepisu w ten sposób, że w odniesieniu do podmiotów spełniających przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 warunki ustanawia ono różniące się od nich wymogi formalne lub prawne?
- 4) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie w ramach przysługującego mu zakresu swobodnego uznania może podjąć decyzję o likwidacji lokalnych grup działania, które spełniają warunki przewidziane w art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 1698/2005 i przez cały okres prowadzenia przez nie działalności przestrzegają wszystkich odpowiednich przepisów krajowych i wspólnotowych, a zezwolić jedynie na prowadzenie działalności przez te lokalne grupy działania, które mają nową formę prawną?
- 5) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie może — w odniesieniu do realizowanych już lub zaplanowanych programów pomocowych — w odpowiednim przypadku zmienić ramy prawne prowadzonej przez lokalne grupy działania?

- 6) Jak należy interpretować ww. rozporządzenia w przypadku likwidacji lokalnych grup działania prowadzących dotychczas swą działalność w sposób skuteczny i zgodny z prawem? Co dzieje się w takim przypadku z zobowiązaniami zaciągniętymi i prawami nabytymi przez te lokalne grupy działania, biorąc w szczególności pod uwagę podmioty, których dotyczy ta likwidacja, jako całość?
- 7) Czy art. 62 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) należy interpretować w taki sposób, że dopuszczalny i zgodny z prawem jest przepis, w którym dane państwo członkowskie ustanawia wymóg, aby lokalne grupy działania Leader w formie spółek handlowych o celach niezarobkowych przekształciły się w ciągu roku w stowarzyszenia z tego tylko względu, iż jedynie forma prawna stowarzyszenia jako organizacji społecznej może w odpowiedni sposób zapewnić, że stworzona zostanie sieć między lokalnymi podmiotami, uwzględniając, że zgodnie z obecnie obowiązującym węgierskim prawem podstawowym celem spółki handlowej jest osiąganie zysku, a fakt istnienia interesów gospodarczych wyklucza prawo do korzystania ze środków publicznych i przystępowanie nowych wspólników?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 277, s. 1

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 368, s. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzalogbank Zrt.

(Sprawa C-26/13)

(2013/C 156/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Arpad Kasler i Hajnalka Kaslerne Rabai.

Strona pozwana: OTP Jelzalogbank Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (¹) w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”), należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zadłużenia z tytułu umowy pożyczki wyrażonej w walucie obcej, lecz w

rzeczywistości wypłaconej w walucie krajowej, która powinna zostać zwrócona przez konsumenta wyłącznie w walucie krajowej, warunek umowy dotyczący kursu zamiany waluty, który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, może stanowić część „określenia głównego przedmiotu umowy”?

Jeżeli nie, to czy na podstawie drugiej części art. 4 ust. 2 dyrektywy należy przyjąć, że różnica pomiędzy kursem wymiany zakupu i sprzedaży [waluty] stanowi wynagrodzenie, którego równowartość z wyświadczoną usługą nie może być oceniana z punktu widzenia jego nieuczciwego charakteru? Czy w tym zakresie ma jakiegokolwiek znaczenie kwestia, czy rzeczywiście doszło do transakcji zamiany waluty pomiędzy instytucją finansową a konsumentem?

- 2) Jeżeli art. 4 ust. 2 dyrektywy należałoby interpretować w ten sposób, że sąd krajowy również może oceniać, niezależnie od postanowień jego prawa krajowego, nieuczciwy charakter warunków umownych, o których mowa w rzeczonej artykule, o ile warunki te nie zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, to czy przez ową ostatnią przesłankę należy rozumieć to, że warunki umowne powinny same z siebie być jasne i zrozumiałe dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, czy też ponadto powinny być jasne i zrozumiałe z ekonomicznych powodów zastosowania warunku umownego i jego stosunku do pozostałych warunków umownych?

- 3) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy i pkt 73 wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie C-618/10 Banco Español de Crédito należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy nie może naprawiać z korzyścią dla konsumenta skutków braku skuteczności nieuczciwego warunku zawartego w ogólnych warunkach umowy pożyczki zawartej z konsumentem poprzez zmianę odnośnego warunku umownego i uzupełnienie umowy, nawet wówczas, gdy w takim przypadku, po usunięciu rzeczonego warunku, umowa nie może być wykonywana na podstawie pozostałych warunków umownych? Czy w tym zakresie ma znaczenie okoliczność, że prawo krajowe zawiera przepis dyspozycyjny, który w przypadku pominięcia bezskutecznego warunku umownego reguluje [w jego miejsce] odnośną kwestię prawną?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 22 lutego 2013 r. — Luigi D’Aniello i in. przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-89/13)

(2013/C 156/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Luigi D'Aniello i in.

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis prawa wewnętrznego, który w zastosowaniu dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾ przewiduje dla przypadku niezgodnego z prawem zawieszenia wykonania umowy o pracę zawierającej nieważną klauzulę określającą termin jej trwania odmienne i zdecydowanie mniej daleko idące konsekwencje ekonomiczne niż w przypadku niezgodnego z prawem zawieszenia wykonania umowy o pracę ogólnego prawa cywilnego zawierającej nieważną klauzulę określającą termin jej trwania jest sprzeczny z zasadą równoważności?
- 2) Czy okoliczność, że w zakresie stosowania sankcji jej skuteczność przynosi korzyść nadużywającemu pracodawcy, że szkodą dla pracownika dotkniętego nadużyciem, w ten sposób, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz okoliczność, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana są zgodne z prawem UE?
- 3) Czy w zakresie stosowania prawa UE w rozumieniu art. 51 Karty Nicejskiej to, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz to, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana, jest zgodne z art. 47 Karty [praw podstawowych] i art. 6 EKPC?
- 4) Czy mając na uwadze informacje zawarte w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78/WE⁽²⁾ i w art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE⁽³⁾ pojęcie warunków pracy ujęte w klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE obejmuje także konsekwencje niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy różnica w zakresie zwykłych konsekwencji przewidzianych w wewnętrznym porządku prawnym w odniesieniu do niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy na czas nieokreślony i na czas określony jest uzasadniona w rozumieniu klauzuli 4?
- 6) Czy ogólne zasady obowiązującego prawa Unii takie jak zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości broni w postępowaniu, skutecznej ochrony sądowej, dostępu do niezależnego sądu i bardziej ogólnie sprawiedliwego procesu, zagwarantowane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (ze zmianami wynikającymi z art. 1 ust. 8 traktatu lizbońskiego, do którego odsyła art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej) w związku z art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. oraz z art. 46, 47 i 52 ust. 3 Karty Praw Podstawowych

Unii Europejskiej, przyjętej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r., włączonej do traktatu lizbońskiego należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo włoskie po istotnym upływie czasu przepisu prawnego (takiego jak art. 32 ust. 7 ustawy nr 183/10 w rozumieniu wynikającym z przepisu formułującego wykładnię autentyczną zawartego w art. 1 ust. 13 ustawy nr 92/12), który zmienia konsekwencje toczących się postępowań, działając bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz temu, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana?

- 7) W razie uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że przytoczone zasady nie mają rangi podstawowych zasad porządku prawnego Unii Europejskiej dla celów ich horyzontalnego i ogólnego zastosowania a więc stwierdzenia jedynie niezgodności przepisu takiego jak art. 32 ust. 5-7 ustawy nr 183/10 (w rozumieniu wynikającym z art. 1 ust. 13, ustawy nr 92/2012) z obowiązkami ustanowionymi w dyrektywie 1999/70/WE i Karcie Nicejskiej, czy spółkę, taką jak pozwana należy uznać za organ państwowy dla celów bezpośredniego wertykalnego zastosowania prawa UE a w szczególności klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE i Karty Nicejskiej?;
- 8) W razie udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze, drugie, trzecie lub czwarte, czy zasada lojalnej współpracy, jako zasada leżąca u podstaw Unii Europejskiej, pozwala na niestosowanie przepisu formułującego wykładnię autentyczną takiego jak art. 1 ust. 13 ustawy nr 92/12, który uniemożliwia poszanowanie zasad wynikających z odpowiedzi udzielonych na pytania od pierwszego do czwartego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedredagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 lutego 2013 r. — U przeciwko Stadt Karlsruhe

(Sprawa C-101/13)

(2013/C 156/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: U

Druga strona postępowania: Stadt Karlsruhe

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 2252/2004 ⁽¹⁾ sposób wystawiania zawierających dane osobowe i czytelnych maszynowo stron paszportów wystawianych przez państwa członkowskie musi odpowiadać wszystkim obowiązkowym specyfikacjom określonym w części 1 (czytelne maszynowo paszporty) dokumentu nr 9303 ICAO ⁽²⁾?
- 2) Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego regulującym nazwiska nazwisko osoby składa się z jej imion i nazwiska, to czy — zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 2252/2004 w związku z uregulowaniami zawartymi w pkt 8.6 sekcji IV części 1 (czytelne maszynowo paszporty) dokumentu nr 9303 ICAO — to państwo członkowskie jest uprawnione do wpisania w polu 6 zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu również nazwiska rodowego, jako pierwszorzędno czynnika służącego identyfikacji?
- 3) Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego regulującym nazwiska nazwisko osoby składa się z jej imion i nazwiska, to czy — zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 2252/2004 w związku z uregulowaniami zawartymi w pkt 8.6 sekcji IV części 1 (czytelne maszynowo paszporty) dokumentu nr 9303 ICAO — to państwo członkowskie jest uprawnione do wpisania w polu 7 zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu również nazwiska rodowego, jako drugorzędno czynnika służącego identyfikacji?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lub na pytanie trzecie: Czy państwo członkowskie, którego prawo regulujące nazwiska stanowi, że nazwisko osoby składa się z jej imion i nazwiska, jest — na podstawie ochrony nazwiska osoby zgodnie z art. 7 Karty praw podstawowych ⁽³⁾ i art. 8 EKPC ⁽⁴⁾ — zobowiązane do wskazania w tytule zawierającego dane pola zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu, w którym to polu jest wpisywane nazwisko rodowe, że w polu tym jest również wpisywane nazwisko rodowe?
- 5) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte: czy państwo członkowskie, którego prawo regulujące nazwiska stanowi, że nazwisko osoby składa się z jej imion i nazwiska, i którego krajowe prawo paszportowe stanowi, że tytuły zawierających dane pól zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu są formułowane również w języku angielskim i francuskim oraz że w polu 6 zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu w osobnej linii należy wpisać również nazwisko rodowe, a przed nim skrót „geb.”

oznaczający „geboren” [„z domu”] jest — w związku z ochroną nazwiska osoby na podstawie art. 7 Karty praw podstawowych i art. 8 EKPC — zobowiązane do podania tego skrótu również w języku angielskim i francuskim?

- 6) Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego regulującym nazwiska nazwisko osoby składa się z jej imienia i nazwiska, to czy to państwo członkowskie jest — zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 2252/2004 w związku z uregulowaniami pkt 8.6 sekcji IV części 1 (czytelne maszynowo paszporty) dokumentu nr 9303 ICAO — uprawnione do wpisania nazwiska rodowego, jako opcjonalnej danej osobowej, w polu 13 zawierającej dane osobowe i czytelnej maszynowo strony paszportu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1)

⁽²⁾ Międzynarodowa Organizacja Lotnictwa Cywilnego (ang. International Civil Aviation Organisation)

⁽³⁾ Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej

⁽⁴⁾ Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 8 marca 2013 r. — ASL n. 5 „Spezzino” i in. przeciwko San Lorenzo Società Cooperativa Sociale, Croce Verde Cogema Cooperativa Sociale Onlus

(Sprawa C-113/13)

(2013/C 156/31)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: ASL n. 5 «Spezzino», A.N.P.A.S. Associazione Nazionale Pubblica Assistenza — Comitato Regionale Liguria, Regione Liguria

Druga strona postępowania: San Lorenzo Società Cooperativa Sociale, Croce Verde Cogema Cooperativa Sociale Onlus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49, 56, 105-106 TFUE stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego przewidującemu udzielanie zamówień na transport medyczny w pierwszej kolejności stowarzyszeniom charytatywnym, Włoskiemu Czerwonemu Krzyżowi i innym uprawnionym instytucjom lub podmiotom publicznym, choć w oparciu o umowy zakładające wyłącznie zwrot kosztów rzeczywiście poniesionych?

2) Czy prawo Unii w dziedzinie zamówień publicznych — a mianowicie ogólne zasady wolnej konkurencji, niedyskryminacji, przejrzystości i proporcjonalności, jako że przedmiotem niniejszej sprawy są zamówienia objęte wyłączeniem — stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego pozwalającemu na bezpośrednie udzielanie zamówień na usługi transportu medycznego, jeżeli porozumienie ramowe, takie jak będące przedmiotem niniejszego sporu, które przewiduje również zwrot kosztów stałych i długotrwałych, należy uznać za odpłatne?

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-124/13)

(2013/C 156/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: L.G. Knudsen, I. Liukkonen i R. Kaškina, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1243/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów ⁽¹⁾; oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski podnosi jeden zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, w ramach którego twierdzi, że art. 43 ust. 3 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla tego rozporządzenia i że akt ten należało wydać na podstawie art. 43 ust. 2 TFUE, gdyż to drugie ze wskazanych postanowień przyznaje prawodawcy Unii Europejskiej niezbędne kompetencje do wydania aktu mającego cel i treść zaskarżonego rozporządzenia. Posłużenie się niewłaściwą podstawą prawną wykluczyło Parlament z uczestnictwa w przyjmowaniu aktu, podczas gdy art. 43 ust. 2 TFUE przewiduje zastosowanie zwykłej procedury prawodawczej. Wydanie zaskarżonego rozporządzenia na błędnej podstawie prawnej musi prowadzić do stwierdzenia jego nieważności.

W ramach pierwszej części zarzutu Parlament podnosi, że każdy plan wieloletni, taki jak ten, o którym mowa w niniejszej sprawie, jako instrument służący zachowaniu zasobów połowowych i umożliwiający zarządzanie nimi, stanowi całość, która zawiera jedynie uregulowania służące celom zrównoważenia i

zachowania zasobów w ramach Wspólnej Polityki Rybołówstwa, wobec czego powinien on zostać przyjęty w całości na podstawie art. 43 ust. 2 TFUE.

Druga część zarzutu podniesionego przez Parlament obejmuje twierdzenie, że przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia oddzielnie od pozostałej części propozycji Komisji stanowi w każdym razie nadużycie proceduralne i pozbawia znaczenia utrwalone orzecznictwo dotyczące wyboru podstawy prawnej właściwej z punktu widzenia istoty aktu. Podział propozycji umożliwił Radzie dokonanie w sposób sztuczny wyboru odrębnej podstawy prawnej dla określonych elementów proponowanego aktu, natomiast gdyby akt ten został przyjęty jako całość, w pierwotnie zaproponowanej formie, elementy te zostałyby uwzględnione w ramach jednolitej podstawy prawnej, jaką stanowi art. 43 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 352, s. 10

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-125/13)

(2013/C 156/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Banks, A. Bouquet, A. Szmytkowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1243/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów ⁽¹⁾;

— utrzymanie w mocy skutków rozporządzenia Rady po stwierdzeniu jego nieważności przez rozsądny czas po wydaniu wyroku, tzn. przez maksymalnie jeden pełny rok kalendarzowy, począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po wydaniu wyroku; oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1243/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów przy utrzymaniu w mocy skutków prawnych tego rozporządzenia przez

rozsądny czas po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, tzn. przez maksymalnie jeden pełny rok kalendarzowy, począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po wydaniu wyroku.

Skarga Komisji opiera się na następujących trzech zarzutach:

- a) W zarzucie pierwszym dotyczącym naruszenia prawa w odniesieniu do podstawy prawnej zakwestionowanego rozporządzenia (naruszenie art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że Rada dopuściła się błędu poprzez podzielenie wniosku Komisji i przyjęcie jego części na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE, gdyż powinien on być zostać oparty w całości, jak to zaproponowała Komisja, na art. 43 ust. 2. Zakwestionowane rozporządzenie zawiera przepisy nieobjęte zakresem art. 43 ust. 3, który może tylko stanowić podstawę dla środków dotyczących ustalania i przydziału dopuszczalnych połowów.
- b) W zarzucie drugim dotyczącym wynikającego z powyższego naruszenia prawa w odniesieniu do procedury decyzyjnej i kompetencji instytucjonalnych Parlamentu Europejskiego w zakresie uczestniczenia w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w zakresie przeprowadzenia z nim należnych konsultacji (naruszenie art. 294 i art. 43 ust. 2 TFUE) Komisja podnosi, że część odnośnego wniosku została przyjęta przez Radę stanowiącą samodzielnie, a Parlament Europejski nie brał udział w jego przyjęciu, jakby to miało miejsce w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, natomiast z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym nie przeprowadzono odpowiednich konsultacji.
- c) Wreszcie w zarzucie trzecim dotyczącym przyjęcia zakwestionowanego rozporządzenia bez wniosku Komisji lub istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji (fr. *dénaturation*) (naruszenie art. 17 TUE i art. 43 ust. 3 TFUE) Komisja wskazuje, że podzielenie wniosku przez Radę i wynikająca z tego zmiana podstawy prawnej jednej jego części doprowadziła do istotnej zmiany charakteru wniosku Komisji przy naruszeniu przysługującego Komisji wyłącznego prawa inicjatywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 352, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-139/13)

(2013/C 156/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Maidani i G. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w związku z brakiem zastosowania do dnia 28 czerwca 2009 r., w którym upłynął termin przewidziany w art. 6 rozporządzenia nr 2252/2004 ⁽¹⁾, wymogów technicznych dotyczących wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji Komisji C(2006) 2909 z dnia 28 czerwca 2006 r. Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tego rozporządzenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie przyjęło ono środków koniecznych w celu zapewnienia wydania paszportów biometrycznych zawierających odciski palców w terminie przewidzianym na mocy rozporządzenia (WE) nr 2252/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* (Niemcy) w dniu 20 marca 2013 r. — *Anett Altmann i in. przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht*

(Sprawa C-140/13)

(2013/C 156/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschütz, Heinz Anschütz, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Andrea Arnold, Klaus Arnold, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele i Karl-Heinz Aubele

Strona pozwana: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, by bezwzględne obowiązki zachowania poufności, które spoczywają na organach krajowych sprawujących nadzór nad przedsiębiorstwami usług finansowych i oparte są na właściwych aktach prawa Unii (dyrektywy 2004/109/WE ⁽¹⁾, 2006/48/WE ⁽²⁾ i 2009/65/WE ⁽³⁾) odpowiednio przetransponowanych do prawa krajowego, tak jak to miało miejsce w Republice Federalnej Niemiec w drodze § 9 Kreditwesengesetz i § 8 Wertpapierhandelsgesetz, mogły zostać zablokowane przez zastosowanie i wykładnię krajowego przepisu procesowego takiego jak § 99 Verwaltungsgerichtsordnung?
- 2) Czy organ nadzoru taki jak niemiecki Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht może powołać się wobec osoby, która na podstawie niemieckiej Informationsfreiheitsgesetz wniosła do niego o dostęp do informacji dotyczących konkretnego podmiotu świadczącego usługi finansowe, również wtedy na spoczywające na nim między innymi na podstawie prawa Unii obowiązki zachowania poufności unormowane w § 9 Kreditwesengesetz i § 8 Wertpapierhandelsgesetz, gdy istota koncepcji działalności spółki, która oferowała usługi finansowe, ale w międzyczasie została rozwiązana wskutek upadłości i znajduje się w likwidacji, polegała na oszustwie inwestycyjnym na szeroką skalę i świadomym szkodzeniu inwestorom, a osoby odpowiedzialne za tą spółkę zostały skazane prawomocnie na wieloletnie kary pozbawienia wolności?

-
- (¹) Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390, s. 38).
- (²) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 26 marca 2013 r. — Nickel & Goeldner Spedition GmbH przeciwko Kintra UAB w likwidacji

(Sprawa C-157/13)

(2013/C 156/36)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Nickel & Goeldner Spedition GmbH

Strona pozwana w postępowaniu kasacyjnym: Kintra UAB w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku wytoczenia powództwa przez syndyka masy upadłości, działającego w interesie ogółu wierzycieli przedsiębiorstwa i zmierzającego do przywrócenia wypłacalności przedsiębiorstwa i powiększenia wartości aktywów przedsiębiorstwa w upadłości tak, by roszczenia wierzycieli zostały zaspokojone w możliwie największej liczbie — podczas gdy, co należy odnotować, do tego samego rezultatu zmierzają przykładowo powództwa syndyka masy upadłości o uznanie czynności za bezskuteczną (skarga pauliańska), które zostały uznane za ściśle związane z postępowaniem upadłościowym — i zważywszy na fakt, że w niniejszej sprawie żądanie zapłaty należności za wykonany międzynarodowy przewóz towarów jest oparte na konwencji CMR i litewskim kodeksie cywilnym (ogólnych przepisach prawa cywilnego), czy powództwo takie należy uznać za ściśle związane (związkiem bezpośrednim) z postępowaniem upadłościowym skarżącej, czy właściwość do jego rozpoznania należy określać na zasadach rozporządzenia nr 1346/2000 ⁽¹⁾ i czy mieści się ono w zakresie wyjątku od zastosowania rozporządzenia nr 44/2001 ⁽²⁾?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, Lietuvos aukščiausiasis teismas wnosi do Trybunału o wyjaśnienie, czy jeżeli sporne zobowiązanie (zobowiązanie strony pozwanej, oparte na niewłaściwym wykonaniu jej zobowiązań umownych, do zapłaty na rzecz skarżącej będącej w upadłości należności i odsetek za zwłokę z tytułu międzynarodowego przewozu towarów) powstało przed wszczęciem wobec skarżącej postępowania upadłościowego, zastosowanie znajduje art. 44 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1346/2000, a na jego podstawie rozporządzenie to nie stosuje się, ponieważ właściwość do rozpoznania sprawy określa się zgodnie z art. 31 konwencji CMR, jako z postanowieniem konwencji szczególnej?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i ujęcia rozpatrywanego sporu w zakresie zastosowania rozporządzenia nr 44/2001, Lietuvos aukščiausiasis teismas wnosi do Trybunału o wyjaśnienie, czy w niniejszym przypadku należy przyjąć, że zważywszy na to, iż art. 31 ust. 1 konwencji CMR i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 nie stoją z sobą w sprzeczności, wskutek ujęcia spornych stosunków prawnych w zakresie konwencji CMR (konwencji szczególnej), w celu określenia, sądy którego państwa członkowskiego są właściwe do rozpoznania rozpatrywanego powództwa, należy zastosować reguły prawne zawarte w art. 31 konwencji CMR, o ile reguły

prawne zawarte w art. 31 ust. 1 konwencji CMR nie prowadzą do rezultatów mniej korzystnych dla należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego i są wystarczająco jasne i precyzyjne?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije w dniu 29 marca 2013 r. — Damijan Vnuk przeciwko Zavarovalnica Triglav d.d.

(Sprawa C-162/13)

(2013/C 156/37)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Damijan Vnuk

Strona pozwana: Zavarovalnica Triglav d.d.

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „użytkowania pojazdu” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. (¹) w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono okoliczności niniejszego przypadku — w którym ubezpieczony przez stronę pozwaną uderzył traktorem z przyczepą w drabinę, na której stał skarżący w czasie zbierania siana w belach w pomieszczeniu gospodarczym — z tego powodu, iż zdarzenie nie miało miejsca w kontekście ruchu drogowego?

(¹) Dz.U. L 103, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil Constitutionnel (Francja) w dniu 4 kwietnia 2013 r. — Jeremy F. przeciwko Premier ministre

(Sprawa C-168/13)

(2013/C 156/38)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil Constitutionnel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jeremy F.

Strona pozwana: Premier ministre

Pytania prejudycjalne

Czy art. 27 i 28 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie 30 dni od otrzymania wniosku orzeka bądź o wyrażeniu zgody na ściganie, skazanie lub zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu członkowskiemu innemu niż wykonujące państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem?

(¹) Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 28 marca 2013 r. — MTÜ Liivimaa Lihaveis przeciwko Eesti-Läti programmi 2007–2013 Seirekomitee

(Sprawa C-175/13)

(2013/C 156/39)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MTÜ Liivimaa Lihaveis

Strona pozwana: Eesti-Läti programmi 2007–2013 Seirekomitee (komitet monitorujący programu estońsko-łotewskiego na lata 2007–2013)

Uczestnik postępowania: Ministerstwo spraw wewnętrznych Estonii

Pytania prejudycjalne

2.1. Czy państwa członkowskie, które biorą udział w programie estońsko-łotewskim na lata 2007–2013, przy powoływaniu komitetu monitorującego, o którym mowa w art.

63 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ⁽¹⁾ i art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. ⁽²⁾, są zobowiązane na podstawie art. 19 ust. 1 zdanie trzecie Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do przyjęcia uzgodnienia, jaki sąd jest właściwy do rozstrzygnięcia skarg na decyzje komitetu monitorującego i na podstawie którego prawa należy rozstrzygać takie skargi?

2.2. Jeżeli na pytanie w pkt 2.1. należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, ale brak jest odpowiedniego uzgodnienia, czy jest wtedy zgodne z art. 63 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r., jeżeli skargę na decyzję komitetu monitorującego rozstrzygnie na podstawie prawa krajowego sąd państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada skarżący?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-178/13)

(2013/C 156/40)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując w odniesieniu do kierowców pracujących na własny rachunek wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1, art. 3 — 7 oraz art. 11 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 marca 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 80, s. 35.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-188/13)

(2013/C 156/41)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Rous i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dokonania transpozycji dyrektywy Komisji 2011/18/UE ⁽¹⁾, z dnia 1 marca 2011 r. zmieniającej załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 57, s. 21.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 13 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec, popieranej przez: Republikę Francuską, Rumunię, Królestwo Niderlandów, Republikę Słowacką

(Sprawa C-148/12) ⁽¹⁾

(2013/C 156/42)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Du Pont de Nemours (France) i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-31/07) ⁽¹⁾

(Środki ochrony roślin — Substancja czynna flusilazol — Włączenie do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG — Skarga o stwierdzenie nieważności — Częściowa nieważność — Nerozerwalność — Niedopuszczalność — Odpowiedzialność pozaumowna — Ograniczenie włączenia do 18 miesięcy i do 4 upraw — Zasada ostrożności — Zasada proporcjonalności — Prawo do bycia wysłuchanym — Równość traktowania — Uzasadnienie — Nadużycie władzy — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom)

(2013/C 156/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Du Pont de Nemours (France) SAS (Puteaux, Francja); Du Pont Portugal — Serviços, Sociedade Unipessoal L^{da} (Lizbona, Portugalia); Du Pont Ibérica, SL (Barcelona, Hiszpania); Du Pont de Nemours (Belgium) BVBA (Mechelen, Belgia); Du Pont de Nemours Italiana Srl (Mediolan, Włochy); Du Pont De Nemours (Nederland) BV (Dordrecht, Niderlandy); Du Pont de Nemours (Deutschland) GmbH (Bad Homburg vor der Höhe, Niemcy); DuPont CZ s.r.o. (Praga, Republika Czeska); DuPont Magyarország Kereskedelmi kft (Budaors, Węgry); DuPont Poland sp. z o.o. (Warszawa, Polska); DuPont Romania Srl (Bukareszt, Rumunia); DuPont (UK) Ltd (Stevenage, Zjednoczone Królestwo); Dy-Pont Agkro Ellas AE (Halandri, Grecja); DuPont International Operations SARL (Grand-Saconnex, Szwajcaria); i DuPont Solutions (France) SAS (Puteaux) (przedstawiciele: początkowo D. Waelbroeck i N. Rampal, następnie D. Waelbroeck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Parpala i B. Doherty, następnie L. Parpala i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: European Crop Protection Association (ECPA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: U. Zinsmeister i I. Antypas, adwokaci)

Przedmiot

Wnioski o stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2006/133/WE z dnia 11 grudnia 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia flusilazolu jako substancji czynnej (Dz.U. L 349, str. 27), w zakresie w jakim dyrektywa ta ogranicza włączenie flusilazolu do załącznika I do dyrektywy 91/414 jedynie do 4 upraw i do okresu 18 miesięcy, oraz wnioski o odszkodowanie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Du Pont de Nemours (France) SAS, Du Pont Portugal — Serviços, Sociedade Unipessoal L^{da}, Du Pont Ibérica, SL, Du Pont de Nemours (Belgium) BVBA, Du Pont de Nemours Italiana Srl, Du

Pont De Nemours (Nederland) BV, Du Pont de Nemours (Deutschland) GmbH, DuPont CZ s.r.o., DuPont Magyarország Kereskedelmi kft, DuPont Poland sp. z o.o., DuPont Romania Srl, DuPont (UK) Ltd, Dy-Pont Agkro Ellas AE, DuPont International Operations SARL i DuPont Solutions (France) SAS pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania głównego oraz postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

- 3) European Crop Protection Association (ECPA) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — AEPI przeciwko Komisji(Sprawa T-392/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: AEPI Elliniki Etaireia pros Prostatias tis Pnevmatikis Idioktiasias AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: początkowo P. Xanthopoulos i T. Asprogerakas Grivas, a następnie T. Asprogerakas Grivas, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou i F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez M. Moustakali, a następnie przez S. Dempegiotisa, adwokatów)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on AEPI Elliniki Etaireia pros Prostatias tis Pnevmatikis Idioktiasias AE.

- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on AEPI.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa połowę własnych kosztów i połowę kosztów poniesionych przez AEPI.
- 5) AEPI pokrywa połowę własnych kosztów.
- 6) Każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Stowarzyszenie Autorów ZAiKS przeciwko Komisji

(Sprawa T-398/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/45)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Stowarzyszenie Autorów ZAiKS (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: B. Borkowska, M. Błęszyński, radcowie prawni)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 i 3 wskazanej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z postępowaniem głównym.

5) Stowarzyszenie Autorów ZAiKS i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto przeciwko Komisji

(Sprawa T-401/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/46)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: SSäveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto ry (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: H. Pokela, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo E. Paasivirta, F. Castillo de la Torre i P. Aalto, a następnie E. Paasivirta i F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto ry.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu, i w zakresie, w jakim dotyczy on Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa swe własne koszty, a także połowę kosztów poniesionych przez Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto.

- 5) *Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto* pokrywa połowę własnych kosztów.
- 6) *Säveltäjän Tekijänoikeustoimisto Teosto* i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — GEMA przeciwko Komisji

(Sprawa T-410/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: R. Bechtold, I. Brinker, T. Holzmüller, adwokaci, i J. Schwarze, profesor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, A. Antoniadis i O. Weber, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: RTL Group SA (Luksemburg, Luksemburg); CLT-UFA (Luksemburg); Music Choice Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo); ProSiebenSat.1 Media AG (Unterföhring, Niemcy); Modern Times Group MTG AB (Sztokholm, Szwecja); Viasat Broadcasting UK Ltd (Londyn); i Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV (VPRT) (Berlin) (przedstawiciele: początkowo M. Hansen, A. Weitbrecht i É. Barbier de La Serre, adwokaci, a następnie M. Hansen, A. Weitbrecht, J. Ruiz Calzado, adwokaci, i J. Kallaugher, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (GEMA)

- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 i 3 decyzji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on GEMA.

- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, a także te poniesione przez GEMA, z wyjątkiem kosztów poniesionych w związku z interwencją.

- 4) RTL Group SA, CLT-UFA, Music Choice Europe Ltd, ProSiebenSat.1 Media AG, Modern Times Group MTG AB, Viasat Broadcasting UK Ltd i Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV (VPRT) pokrywają własne koszty, a także te poniesione przez GEMA i poniesione w związku z interwencją.

- 5) GEMA, Komisja, RTL Group, CLT-UFA i Music Choice Europe pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Artisjus przeciwko Komisji

(Sprawa T-411/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: Z. Hegymegi-Barakonyi, P. Vörös i M. Horányi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület.

- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 i 3 wskazanej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on organizacji Artisjus.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z postępowaniem głównym.
- 4) Artisjus i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SOZA przeciwko Komisji

(Sprawa T-413/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Slovenský ochranný Zväz Autorský pre práva k hudobným dielam (SOZA) (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, A. Biolan i J. Bourke, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Slovenský ochranný Zväz Autorský pre práva k hudobným dielam (SOZA).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība przeciwko Komisji

(Sprawa T-414/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Autortiesību un komunikēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Irish Music Rights Organisation przeciwko Komisji(Sprawa T-415/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irish Music Rights Organisation Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: M. Favart, adwokat, i D. Collins, solitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i J. Bourke, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J. F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci) oraz European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, solitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Irish Music Rights Organisation Ltd.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Eesti Autorite Ühing przeciwko Komisji(Sprawa T-416/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eesti Autorite Ühing (Talin, Estonia) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck i D. Slater, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Eesti Autorite Ühing.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Sociedade Portuguesa de Autores przeciwko Komisji

(Sprawa T-417/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sociedade Portuguesa de Autores CRL (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Sociedade Portuguesa de Autores CRL.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — OSA przeciwko Komisji

(Sprawa T-418/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o. s. (OSA) (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o. s. (OSA).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — LATGA-A przeciwko Komisji(Sprawa T-419/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lietuvos autorių teisių gynimo asociacijos agentūra LATGA-A (Wilno, Litwa) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Lietuvos autorių teisių gynimo asociacijos agentura (LATGA-A).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SAZAS przeciwko Komisji(Sprawa T-420/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Združenje skladateljev, avtorjev in založnikov za zaščito avtorskih pravic Slovenije (SAZAS) (Trzin, Słowenia) (przedstawiciel: M. Favart, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci); i European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Združenje skladateljev, avtorjev in založnikov za zaščito avtorskih pravic Slovenije (SAZAS).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Performing Right Society przeciwko Komisji

(Sprawa T-421/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Performing Right Society Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Rivas Andrés, M. Nissen, adwokaci, i G. Eclair-Heath, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i J. Bourke, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Sociedad General de Autores y Editores (SGAE) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: R. Allendesalazar Corcho i R. Vallina Hoset, adwokaci)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: L. Uusitalo i L. Rechartd, adwokaci), RTL Group SA (Luksemburg, Luksemburg), CLT-UFA (Luksemburg), Music Choice Europe Ltd (Londyn), ProSiebenSat.1 Media AG (Unterföhring, Niemcy); Modern Times Group MTG AB (Sztokholm, Szwecja), Viasat Broadcasting UK Ltd (Londyn), Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV (VPRT) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo M. Hansen, É. Barbier de La Serre, adwokaci, i O. Zafar, solicitor, a następnie M. Hansen, A. W. Weitbrecht, J. Ruiz Calzado, adwokaci, i J. Kallaughner, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania złożony przez Komisję Europejską zostaje oddalony.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Performing Right Society Ltd.

3) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 decyzji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on Performing Right Society Ltd.

4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

5) Performing Right Society pokrywa połowę własnych kosztów, z wyjątkiem kosztów związanych z interwencjami po stronie Komisji.

6) Sociedad General de Autores y Editores (SGAE) pokrywa połowę własnych kosztów.

7) Komisja pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Performing Right Society, z wyjątkiem kosztów związanych z interwencjami po stronie Komisji, a także połowę kosztów poniesionych przez SGAE.

8) International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Performing Right Society i związane ze swą interwencją.

9) RTL Group SA, CLT-UFA, Music Choice Europe Ltd, ProSiebenSat.1 Media AG, Modern Times Group MTG AB, Viasat Broadcasting UK Ltd i Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Performing Right Society i związane z ich interwencjami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SACEM przeciwko Komisji

(Sprawa T-422/08) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciel: H. Calvet, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo G. de Bergues, E. Belliard i A. L. Vendrolini, a następnie G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy) oraz Sociedad General de Autores y Editores (SGAE) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: R. Allendesalazar Corcho, R. Vallina Hoset i P. Hernández Arroyo, adwokaci)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: L. Uusitalo i L. Rechartd, adwokaci), RTL Group SA (Luksemburg, Luksemburg), CLT-UFA (Luksemburg), Music Choice Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo), ProSiebenSat.1 Media AG (Unterföhring, Niemcy), Modern Times Group MTG AB (Sztokholm, Szwecja); Viasat Broadcasting UK Ltd (Londyn), Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV (VPRT) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo M. Hansen, É. Barbier de La Serre, adwokaci, i O. Zafar, solicitor, a następnie M. Hansen, J. Ruiz Calzado, A. Weitbrecht, adwokaci, i J. Kallaugher, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania złożony przez Komisję Europejską zostaje oddalony.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM).
- 3) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 i 3 decyzji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on SACEM.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) SACEM pokrywa połowę własnych kosztów, z wyjątkiem kosztów związanych z interwencjami po stronie Komisji.
- 6) Republika Francuska pokrywa własne koszty.
- 7) Sociedad General de Autores y Editores (SGAE) pokrywa połowę własnych kosztów.
- 8) Komisja pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez SACEM, z wyjątkiem kosztów związanych z interwencjami po stronie Komisji, a także połowę kosztów poniesionych przez SGAE.

9) International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez SACEM i związane ze swą interwencją.

10) RTL Group SA, CLT-UFA, Music Choice Europe Ltd, ProSiebenSat.1 Media AG, Modern Times Group MTG AB, Viasat Broadcasting UK Ltd i Verband Privater Rundfunk und Telemedien eV (VPRT) pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez SACEM i związane z ich interwencjami.

11) SACEM, Komisja, RTL Group, CLT-UFA i Music Choice Europe pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — KODA przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/59)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Koda (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciele: początkowo K. Dyekjær i J. Borum, następnie J. Borum i C. Karhula Lauridsen, a ostatecznie J. Borum i G. Holtsø, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre i N. Rasmussen, a następnie F. Castillo de la Torre i U. Nielsen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: L. Uusitalo i L. Rechartd, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on organizacji Koda.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 i 3 decyzji C(2008) 3435 wersja ostateczna w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on organizacji Koda.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez stronę skarżącą, z wyjątkiem kosztów związanych z interwencją.
- 5) International Federation of the Phonographic Industry (IFPI) pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez organizację Koda i związane z interwencją.
- 6) Koda i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — STEF przeciwko Komisji

(Sprawa T-428/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samband tónskálda og eigenda flutningsréttar (STEF) (Reykjavík, Islandia) (przedstawiciel: H. Melkorka Óttarsdóttir, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i J. Bourke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępo-

wania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Samband tónskálda og eigenda flutningsréttar (STEF).

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — AKM przeciwko Komisji

(Sprawa T-432/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger reg. Gen. mbH (AKM) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: H. Wollmann i F. Urlesberger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, A. Antoniadis i O. Weber, pełnomocnicy)

Interwenant popierający stronę skarżącą: Republika Austrii (przedstawiciele: G. Hesse, C. Pesendorfer, E. Riedl, M. Fruhmann i A. Posch, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on organizacji Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger reg. Gen. mbH (AKM).

- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji C(2008) 3435 w zakresie, w jakim odnosi się on do art. 3 tego aktu i w jakim dotyczy on AKM.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez AKM.
- 5) AKM pokrywa połowę własnych kosztów.
- 6) Republika Austrii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — SIAE przeciwko Komisji

(Sprawa T-433/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società italiana degli autori ed editori (SIAE) (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, L. Vullo i S. Valentino, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. di Bucci i F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on organizacji Società italiana degli autori ed editori (SIAE).

- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 ust. 2 wskazanej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on SIAE.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z postępowaniem głównym.
- 5) SIAE i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Tono przeciwko Komisji

(Sprawa T-434/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarne i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tono (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: S. Teigum i A. Ringnes, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i J. Bourke, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on Tono.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z postępowaniem głównym.

- 4) Tono i Komisja pokrywają własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — CISAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-442/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Dowód — Domniemanie niewinności)

(2013/C 156/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neully-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i A. Biolan, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: European Broadcasting Union (EBU) (Grand-Saconnex, Szwajcaria) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność art. 3 decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) w zakresie, w jakim dotyczy on International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC).

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wyrok Sądu z dnia 12 kwietnia 2013 r. — Stim przeciwko Komisji

(Sprawa T-451/08) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Prawa autorskie dotyczące publicznego wykonania utworów muzycznych w drodze przekazu internetowego, satelitarnego i retransmisji drogą kablową — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Podział rynku geograficznego — Porozumienia dwustronne między krajowymi organizacjami zbiorowego zarządzania — Uzgodniona praktyka polegająca na wyłączeniu możliwości przyznawania licencji wieloterytorialnych i wielorepertuarowych — Artykuł 151 ust. 4 WE — Różnorodność kulturowa)

(2013/C 156/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) (Sztokholm, Szwecja) (przedstawiciele: C. Thomas, solicitor, i N. Pourbaix, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim) zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-99/09 i T-308/09) (¹)

(EFRR — Regionalny program operacyjny (RPO) 2000–2006 dla regionu Kampania — Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 — Artykuł 32 ust. 3 lit. f) — Decyzja o niedokonywaniu płatności okresowych w ramach środka RPO dotyczącego gospodarowania odpadami i ich unieszkodliwiania — Postępowanie w sprawie naruszenia przeciwko Włochom)

(2013/C 156/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: P. Gentili i w sprawie T-99/09 również G. Palmieri, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i A. Steiblytè, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zawartych w pismach Komisji z dnia 22 grudnia 2008 r., 2 lutego i 6 lutego 2006 r. (nr. 012480, 000841 i 001059 — sprawa T-99/09) oraz z dnia 20 maja 2009 r. (nr 004263 — sprawa T-308/09) uznających, że zgodnie z art. 32 ust. 3 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) złożone przez władze włoskie wnioski o płatności okresowe dotyczące zwrotu wydatków poniesionych po dniu 29 czerwca 2007 r. w ramach środka 1.7 programu operacyjnego „Kampania” nie mogą zostać zaakceptowane.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Republika Włoska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Adelholzener Alpenquellen przeciwko OHIM (Kształt butelki w wyrzeźbionym motywie)

(Sprawa T-347/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt butelki z wyrzeźbionym motywem — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Brak oświadczenia w przedmiocie zakresu ochrony — Artykuł 37 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Naruszenie prawa do obrony — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009)

(2013/C 156/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Adelholzener Alpenquellen GmbH (Siegsdorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Rauscher i C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schäffner, następnie A. Schifko, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 czerwca 2010 r. (sprawa R 1516/2009-1) dotyczącą rejestracji trójwymiarowego oznaczenia utworzonego z kształtu butelki z wyrzeźbionym motywem jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Adelholzener Alpenquellen GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Sądu z dnia 17 kwietnia 2013 r. — Continental Bulldog Club Deutschland przeciwko OHIM (CONTINENTAL)

(Sprawa T-383/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CONTINENTAL — Bezwzględna podstawa odmowy — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009)

(2013/C 156/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Continental Bulldog Club Deutschland eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo S. Vollmer, a następnie U. Rühl, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo S. Schäffner, a następnie D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 czerwca 2010 r. (sprawa R 300/2010-1) dotycząca zgłoszenia znaku słownego CONTINENTAL jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Continental Bulldog Club Deutschland eV zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-51/11) (¹)

(EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 156/69)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: początkowo J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, następnie L. Pinto Monteiro, P. Farinha Alves i N. Morais Sarmento, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 października 2010 r. określającej ostateczną kwotę wydatków kwalifikujących się jako pomoc z Europejskiego Funduszu Społecznego przyznanej skarżącej na działania w ramach szkoleń mocą decyzji nr C(88) 831 z dnia 29 kwietnia 1988 r. na finansowanie cyklu szkoleń (sprawa 88 0369 P1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)* zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/11) (¹)

(EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 156/70)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: początkowo J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, a następnie L. Pinto Monteiro, P. Farinha Alves i N. Morais Sarmiento, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 października 2010 r. określającej ostateczną kwotę wydatków kwalifikujących się do pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) przyznanej skarżącej na działania w ramach szkoleń decyzją nr C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r. na finansowanie cyklu szkoleń (sprawa 89 0979 P3).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) *Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)* zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-53/11) (¹)

(EFS — Cykl szkoleń — Obniżenie kwoty pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Przedawnienie — Bezpieczeństwo prawne — Prawo do obrony — Rozsądny termin — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 156/71)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: początkowo J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, a następnie L. Pinto Monteiro, P. Farinha Alves i N. Morais Sarmiento, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 października 2010 r. określającej ostateczną kwotę wydatków kwalifikujących się do pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) przyznanej skarżącej na działania w ramach szkoleń decyzją nr C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r. na finansowanie cyklu szkoleń (sprawa 89 0979 P3).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops)* zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Wyrok Sądu z dnia 23 kwietnia 2013 r. — Apollo Tyres przeciwko OHIM — Endurance Technologies (ENDURACE)

(Sprawa T-109/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ENDURACE — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy — Względne podstawy odmowy rejestracji — Podobieństwo towarów i usług — Podobieństwo oznaczeń — Częściowa odmowa rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd)

(2013/C 156/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apollo Tyres AG (przedstawiciele: adwokat S. Szilvasi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (A. Folliard-Mongui-ral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Endurance Technologies Pvt Ltd (Aurangbad, Indie)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 listopada 2010 r. (sprawa R 625/2010-1) dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy Endurance Technologies Pvt Ltd a Apollo Tyres AG

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Apollo Tyres AG pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 130 z 30.4.2011

Wyrok Sądu z dnia 17 kwietnia 2013 r. — TCMFG przeciwko Radzie

(Sprawa T-404/11) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2013/C 156/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Turbo Compressor Manufacturer (TCMFG) (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokat K. Kleinschmidt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy ona Turbo Compressor Manufacturer (TCMFG).
- 2) Skutki decyzji 2011/299, w zakresie, w jakim dotyczy ona TCMFG, zostają utrzymane w mocy przez okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy i dziesięciu dni poczynwszy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez TCMFG.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Luna przeciwko OHIM — Asteris (Al bustan)

(Sprawa T-454/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy Al bustan — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy ALBUSTAN — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 156/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luna International Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Asteris Industrial and Commercial Company SA (Ateny, Grecja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 maja 2011 r. (sprawa R 1358/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Asteris Industrial and Commercial Company SA a Luna International Ltd.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Luna International Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 319 z 29.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Peek & Cloppenburg (Peek & Cloppenburg)

(Sprawa T-506/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Peek & Cloppenburg” — Wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Peek & Cloppenburg” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 156/75)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peek & Cloppenburg KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokat S. Abrar, następnie adwokat P. Lange)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck, V. von Bomhard, T. Heitmann, M. Petersenn oraz solicitor I. Fowler)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lutego 2011 r. (sprawa R 53/2005-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Peek & Cloppenburg a Peek & Cloppenburg KG

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Peek & Cloppenburg pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 362 z 10.12.2011

Wyrok Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r. — Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM — Peek & Cloppenburg (Peek & Cloppenburg)

(Sprawa T-507/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego „Peek & Cloppenburg” — Wcześniejsza krajowa nazwa handlowa „Peek & Cloppenburg” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 156/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peek & Cloppenburg KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokat S. Abrar, następnie adwokat P. Lange)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck, V. von Bomhard, T. Heitmann, M. Petersenn oraz solicitor I. Fowler)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lutego 2011 r. (sprawa R 262/2005-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Peek & Cloppenburg a Peek & Cloppenburg KG

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Peek & Cloppenburg pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 362 z 10.12.2011

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2013 r. — Hultafors Group przeciwko OHIM — Società Italiana Calzature (Snickers)

(Sprawa T-537/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SNICKERS — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KICKERS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 156/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hultafors Group AB (Bollebygd, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci A. Rasmussen i T. Swanstrøm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Società Italiana Calzature SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Cantalupi, A. Rapisardi i C. Ginevra)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 sierpnia 2011 r. (sprawa R 2519/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Società Italiana Calzature SpA a Hultafors Group AB.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hultafors Group AB pokrywa koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i przez Società Italiana Calzature SpA w toku postępowania przed Sądem oraz koszty poniesione przez Società Italiana Calzature SpA w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 362 z 10.12.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Zuckerfabrik Jülich przeciwko Komisji

(Sprawa T-66/10) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2013/C 156/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zuckerfabrik Jülich GmbH (dawniej Zuckerfabrik Jülich AG) (Jülich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi i B. Schima, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo F. Díez Moreno, następnie A. Rubio González, abogados del Estado) i Republika Litewska (przedstawiciele: początkowo R. Janeckaitė i R. Krasuckaitė, następnie R. Krasuckaitė i R. Mackevičienė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1).

Sentencja

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Zuckerfabrik Jülich GmbH.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Republika Litewska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — British Sugar przeciwko Komisji

(Sprawa T-86/10) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2013/C 156/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: British Sugar plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo K. Lasok, QC, G. Facenna, barrister, W. Robinson, P. Doris i D. Das, solicitors, następnie K. Lasok, G. Facenna, W. Robinson i D. Das)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Banks i P. Rossi, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo F. Díez Moreno, następnie A. Rubio González, abogados del Estado) i Republika Litewska (przedstawiciele: R. Janeckaitė i R. Krasuckaitė, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Łotewska (przedstawiciele: K. Drēviņa i K. Krasovska, pełnomocnicy) i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo S. Behzadi-Spencer i S. Hathaway, następnie S. Behzadi-Spencer i A. Robinson, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1).

Sentencja

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez British Sugar plc.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Republika Litewska, Republika Łotewska i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2013 r. — Südzucker i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-102/10) (¹)

(Rolnictwo — Cukier — Opłaty produkcyjne — Stwierdzenie nieważności części rozporządzenia (WE) nr 1193/2009 po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2013/C 156/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Südzucker AG Mannheim/Ochsenfurt (Mannheim, Niemcy); Agrana Zucker GmbH (Wiedeń, Austria); Südzucker Polska S.A. (Wrocław, Polska); Raffinerie tirlémontoise (Bruksela, Belgia) i Saint Louis Sucre SA, (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi i B. Schima, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo F. Díez Moreno, następnie A. Rubio González, abogados del Estado) i Republika Litewska (przedstawiciele: początkowo R. Janeckaitė i R. Krasuckaitė, następnie R. Krasuckaitė i R. Mackevičienė, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: począt-

kowo S. Behzadi-Spencer i S. Hathaway, następnie S. Behzadi-Spencer i A. Robinson, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1).

Sentencja

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Südzucker AG Mannheim/Ochsenfurt, Agrana Zucker GmbH, Südzucker Polska S.A., Raffinerie tirlémontoise i Saint Louis Sucre SA.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Republika Litewska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 11 kwietnia 2013 r. — Tridium przeciwko OHIM — q-bus Mediatektur (SEDONA FRAMEWORK)

(Sprawa T-467/12) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2013/C 156/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tridium, Inc. (Richmond, Virginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Nentwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: q-bus Mediatektur GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.T. Schott)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 sierpnia 2012 r. (sprawa R 1943/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między q-bus Mediatektur GmbH a Tridium, Inc.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca i druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą pokrywają własne koszty oraz każda z nich połowę kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.*

(¹) Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Odwołanie wniesione w dniu 21 marca 2013 r. przez BG od wyroku wydanego w dniu 17 lipca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-54/11 BG przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich

(Sprawa T-406/12 P)

(2013/C 156/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: BG (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Druga strona postępowania: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 17 lipca 2012 r. w sprawie F-54/11;
- w konsekwencji uchylenia, uwzględnienie żądań wnoszącej odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, a więc,
 - tytułem głównym, przywrócenia wnoszącej odwołanie do pracy z mocą wsteczną od dnia wejścia w życie decyzji w sprawie wydalenia ze służby, na stanowisko administratora w grupie zaszerogowania AD 5 stopień 2, jak również wypłaty kwot uposażenia, do których skarżąca była uprawniona za cały ten okres, powiększonych o odsetki za zwłokę według stopy procentowej EBC powiększonej o 2 punkty;
 - tytułem ewentualnym, zasądzenia na jej rzecz kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, jakie pobierałaby od wejścia w życie wydalenia wnoszącej odwołanie ze służby w sierpniu 2010 r. do osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego w lipcu 2040 r., oraz odpowiedniego wyrównania jej uprawnień emerytalnych;
 - w każdym razie, zasądzenia na jej rzecz kwoty 65 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

— obciążenia drugiej strony postępowania całością kosztów;

— obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy przy przeprowadzaniu przez Sąd do spraw Służby Publicznej kontroli przestrzegania procedury w ramach postępowania dyscyplinarnego, a w szczególności naruszenia art. 25 załącznika IX regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej dokonał błędnej wykładni pojęcia „postępowanie karne” (odnośnie do pkt 68 i nast. zaskarżonego wyroku).
- 2) Zarzut drugi dotyczący uchybienia w zakresie kontroli obowiązku uzasadnienia oraz przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż Rzecznik Praw Obywatelskich nie naruszył obowiązku uzasadnienia, kiedy postąpił wbrew opinii komisji dyscyplinarnej (odnośnie do pkt 102 i 103 zaskarżonego wyroku).
- 3) Zarzut trzeci dotyczący uchybienia w zakresie kontroli oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasady proporcjonalności oraz przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż Rzecznik Praw Obywatelskich nie naruszył zasady proporcjonalności nakładając na skarżącą najsurowszą z przewidzianych w regulaminie pracowniczym karę (odnośnie do pkt 115-130 zaskarżonego wyroku).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący uchybienia w zakresie kontroli poszanowania zasady równości kobiet i mężczyzn oraz naruszenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie zbadał, czy ciąża wnoszącej odwołanie, z którą miał związek jej postępki, powodowała lub stanowiła pośrednią dyskryminację wnoszącej odwołanie (odnośnie do pkt 139 i nast. zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — Talanton przeciwko Komisji

(Sprawa T-165/13)

(2013/C 156/83)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Talanton Anonimi Emporiki — Simvouleftiki-Ekpaideftiki Etairia Dianomon, Parochis Ipiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: M. Angelopoulos i K. Damis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że odrzucenie przez Komisję Europejską kosztów skarżącej w wysokości pięciuset siedemdziesięciu ośmiu tysięcy dziewięciuset trzydziestu siedmiu EUR (578 937 EUR) z tytułu umowy dotyczącej projektu „A sophisticated multi-parametric system for the continuous — effective assessment and monitoring of motor status in Parkinson’s disease and other neurodegenerative diseases (PERFORM)” na podstawie wyników audytu 11-BA135-006 stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych oraz że skarżąca powinna wypłacić na rzecz Komisji Europejskiej kwotę w wysokości dwudziestu jeden tysięcy stu siedemdziesięciu jeden EUR (21 171 EUR) a nie kwotę w wysokości czterystu osiemdziesięciu siedmiu tysięcy stu jeden EUR (487 101 EUR) oraz odszkodowanie, które zostanie określone przez Komisję Europejską;
- stwierdzenie, że odrzucenie przez Komisję Europejską kosztów skarżącej w wysokości stu pięćdziesięciu trzech tysięcy stu siedemnastu EUR (153 117 EUR) z tytułu umowy dotyczącej projektu „Point-of-Care MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases (POCEMON)” na podstawie wyników audytu 11-BA135-006 stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych oraz że skarżąca powinna wypłacić na rzecz Komisji Europejskiej kwotę w wysokości stu czterdziestu trzech tysięcy sześciuset siedemdziesięciu jeden EUR (143 671 EUR) a nie kwotę w wysokości dwustu siedemdziesięciu trzech tysięcy pięciuset pięćdziesięciu dziewięciu EUR i sześćdziesięciu trzech centów (273 559,63 EUR) oraz odszkodowanie, które zostanie określone przez Komisję Europejską.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca przedstawia dwa żądania.

W pierwszej kolejności żądanie dotyczące odpowiedzialności Komisji z tytułu umowy FP7-215952 dotyczącej realizacji projektu „A sophisticated multi-parametric system for the continuous — effective assessment and monitoring of motor status in Parkinson’s disease and other neurodegenerative diseases (PERFORM)”, której dotyczył audyt 11-BA135-006, zgodnie z art. 272 TFUE. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność za naruszenie swoich zobowiązań umownych a także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasady proporcjonalności.

W drugiej kolejności żądanie dotyczące odpowiedzialności Komisji z tytułu umowy FP7-216088 dotyczącej realizacji projektu „Point-of-Care MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases (POCEMON)”, której dotyczył audyt 11-BA135-006, zgodnie z art. 272 TFUE. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność za naruszenie swoich zobowiązań umownych a także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — Ben Ali przeciwko Radzie

(Sprawa T-166/13)

(2013/C 156/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Saint-Étienne-du-Rouvray Francja) (przedstawiciel: A. de Saint Remy, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem mającego na celu doprowadzenie do ujawnienia przez Komisję „wszystkich dokumentów dotyczących przyjęcia” zaskarżonego rozporządzenia;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2012/50/WPZiB z dnia 27 stycznia 2012 r., przedłużającej obowiązywanie decyzji 2012/72/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r., a także decyzji wykonawczej 2011/79/WPZiB z dnia 4 lutego 2011 r., zgodnie z którą została wprowadzona seria środków ograniczających polegających na zamrożeniu całości funduszy, aktywów i innych zasobów gospodarczych, w wyniku czego doznał uszczerbku Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen BEN ALI;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz skarżącego łącznej kwoty 50 000 EUR z tytułu naprawienia wszystkich rodzajów poniesionych szkód;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej, oprócz kosztów obrony będących zgodnie z art. 91 regulaminu postępowania kosztami podlegającymi zwrotowi, kwoty 10 500 EUR z tytułu kosztów obrony w ramach niniejszej skargi;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów, które zasadniczo są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-301/11 Ben Ali przeciwko Radzie lub do nich podobne⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, C 226, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2013 r. — DTL Corporación przeciwko OHIM — Vallejo Rosell (Generia)**(Sprawa T-176/13)**

(2013/C 156/85)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: DTL Corporación, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Zuazo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Mar Vallejo Rosell (Pinto, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 24 stycznia 2012 r. w sprawie R 661/2012-4 oddalającej odwołanie od odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 8 830 821 „Generia” dla wszystkich towarów i usług z klas 9, 37, 40, 41 i 42 oraz dla niektórych usług z klasy 35;
- obciążenie kosztami postępowania w niniejszej sprawie, na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, OHIM oraz pozostałych stron przeciwnych niniejszej skardze.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Generia” dla towarów i usług z klas 9, 11, 35, 37, 40, 41 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 830 821

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Mar Vallejo Rosell

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy w kolorach szarym i białym z elementami słownymi „Generalia generación renovable” dla towarów i usług z klas 7, 35 i 40

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 63 ust. 2 oraz art. 75 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Jaczewski przeciwko Komisji**(Sprawa T-178/13)**

(2013/C 156/86)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Grzegorz Jaczewski (Bielany, Polska) (przedstawiciel: M. Goss, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 24 lipca 2012 r. [notyfikowanej jako dokument nr C(2012) 5049] zatwierdzającej przyznanie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich w Polsce za 2012 r. na podstawie art. 132 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003, w której to decyzji wprowadzone zostało stosowanie modulacji do uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich powyżej 5 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Komisję zasady hierarchii norm prawnych poprzez przyjęcie środków sprzecznych z art. 132 rozporządzenia nr 73/2009 z uwzględnieniem zastosowania art. 7 ust. 1 w związku z art. 10 tego rozporządzenia poprzez zastosowanie modulacji do uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich, pomimo braku zastosowania w nowych państwach członkowskich mechanizmu modulacji w odniesieniu do 2012 r.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady równego traktowania oraz art. 39 TFUE w związku z jego art. 40 ust. 2 akapit drugi ze względu na to, że zastosowanie modulacji w zakresie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich powoduje zmniejszenie kwot wypłacanych rolnikom w nowych państwach członkowskich do poziomu poniżej kwot wypłacanych ich odpowiednikom w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz ze względu na nieuwzględnienie przy podejmowaniu zaskarżonej decyzji różnorodności sytuacji w poszczególnych regionach Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2013 r. — Sharif University of Technology przeciwko Radzie

(Sprawa T-181/13)

(2013/C 156/87)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sharif University of Technology (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Happold, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności załącznika do decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r.⁽¹⁾, załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽²⁾, załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r.⁽³⁾ oraz załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽⁴⁾ w zakresie, w jakim dotyczą strony skarżącej; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Rady 2012/829/WPZiB i rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1264/2012 zostały przyjęte z naruszeniem przysługującego stronie skarżącej prawa do obrony i jej prawa do skutecznej ochrony sądowej. Rada naruszyła swój obowiązek podania uzasadnienia, gdyż uzasadnienie podane przez Radę jest niewystarczające do tego, by strona skarżąca zrozumiała podstawę objęcia jej środkami ograniczającymi. Rada naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony ze względu na nieudostępnienie stronie skarżącej akt Rady, które jej dotyczą, oraz ze względu na to, że to uchybienie skutkowało niemożnością przedstawienia przez stronę skarżącą jej opinii dotyczącej dowodów przytoczonych w celu uzasadnienia nałożonych na nią środków. Niepodanie przez Radę uzasadnienia jej decyzji oraz nieudostępnienie przez Radę stronie skarżącej akt naruszyło również przysługujące stronie skarżącej prawo do skutecznej ochrony sądowej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczącej przyjęcia środków ograniczających wobec strony skarżącej. Strona skarżąca zaprzecza twierdzeniom podniesionym przeciwko niej i wzywa Radę do udowodnienia w ścisły sposób podnoszonych okoliczności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że nałożone na stronę skarżącą środki ograniczające naruszają jej prawo własności i są nieproporcjonalne. Wskazanie strony skarżącej nie miało miejsca z zachowaniem warunków przewidzianych

przez prawo. Ponadto Rada całkowicie pominęła uwzględnienie okoliczności, że strona skarżąca nie jest przedsiębiorstwem handlowym, ale instytutem szkolnictwa wyższego, oraz wynikających z tego skutków wskazania nie tylko dla niej, ale także dla jej studentów, kadry oraz współpracowników.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 71).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1264/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 55).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2013 r. — Continental Wind Partners przeciwko OHIM — Continental Reifen Deutschland (CONTINENTAL WIND PARTNERS)

(Sprawa T-185/13)

(2013/C 156/88)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Continental Wind Partners LLC (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat O. Bischof)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Continental Reifen Deutschland GmbH (Hanover, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2013 r. w sprawie R 2204/2011-2;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „CONTINENTAL WIND PARTNERS” dla towarów i usług z klas 7, 9, 11, 35, 36, 37, 39 i 40 — zgłoszenie nr 8445561

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Continental Reifen Deutschland GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Continental”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-186/13)

(2013/C 156/89)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, B. Koopman i J. Langer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję Komisji C(2013) 87 z dnia 23 stycznia 2013 r. w przedmiocie pomocy państwa SA.24123 (2012/C) (ex. 2011/NN) przyznanej przez Niderlandy — Zarzucana sprzedaż nieruchomości poniżej ceny rynkowej przez gminę Leidschendam-Voorburg.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE

Brak jest pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Rząd niderlandzki jest zdania, że w niniejszej sprawie nie można mówić o korzyści, a w każdym razie nie o korzyści, której

podmiot gospodarczy nie uzyskałby w zwykłej sytuacji. Komisja przyjęła na podstawie nieprawidłowych przesłanek wniosek, że gmina miała inne możliwości budowy projektu Damplein. Utrzymanie istniejących porozumień nie doprowadziłoby dożądanego efektu, a także ponowne wynegocjowanie umowy nie stanowiłoby rozwiązania. Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny kwestii, czy zaistniał wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi. Zakres projektu Leidschendam Centrum i tym bardziej podrzędnego projektu Damplein jest tak dalece ograniczony, że o wpływie na handel pomiędzy państwami członkowskimi nie może być mowy. Decyzja narusza zatem art. 107 TFUE.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

Komisja dokonała oczywiście nieprawidłowej oceny stanu faktycznego i na tej podstawie uznała obniżenie ceny nieruchomości za niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Obniżenie ceny nieruchomości spełnia wszelkie wymogi i mając na uwadze w szczególności wcześniejsze jej decyzje Komisja nie wykazała w sposób wystarczający, dlaczego obniżenie ceny nieruchomości miałyby być niewłaściwe. Ponadto Komisja nieprawidłowo zastosowała nieudolność rynku jako kryterium zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Komisja błędnie zastosowała zatem art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieodpowiedniego określenia wysokości pomocy w związku z wieloma błędami co do prawa

Przy określaniu wysokości pomocy Komisja dopuściła się trzech poważnych błędów. Po pierwsze Komisja nie uwzględniła, że obniżenie ceny nieruchomości i umorzenie należności było finansowane jedynie w 50 % ze środków publicznych. Po drugie, przy obliczaniu obniżenia ceny nieruchomości Komisja nie uwzględniła wcześniejszych obniżek cen z lat 2006 i 2008. Po trzecie przy obliczaniu należności Komisja przyjęła obszar projektu Leidschendam Centrum, a nie podrzędnego projektu Damplein. Nie zostały również uwzględnione odsetki uiszczone w latach 2004 — 2010. Przy obliczaniu wysokości pomocy Komisja przyjęła zatem nieprawidłowy stan faktyczny, w związku z czym kwota pomocy 6 922 121 EUR jest błędna.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnych zasad i art. 41 Karty praw podstawowych. W związku z nieproporcjonalnie długim czasem trwania postępowania związanym z wydaniem decyzji Komisja nie była uprawniona do zwrotu.

Od chwili, w której Komisji znany był cały stan faktyczny nieproporcjonalnie długo zwlekała ona z wydaniem decyzji. W tych konkretnych okolicznościach Komisja powinna była odstąpić od żądania zwrotu. Komisja naruszyła zatem zasady staranności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2013 r. — Murnauer Markenvertrieb przeciwko OHIM — Healing Herbs (NOTFALL)

(Sprawa T-188/13)

(2013/C 156/90)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Murnauer Markenvertrieb GmbH (Trebun, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci F. Traub i H. Daniel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Healing Herbs Ltd (Walkerstone, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie R 132/2012-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „NOTFALL” dla towarów z klas 3, 5 i 30 — wspólnotowy znak towarowy nr 9089681

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Healing Herbs Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z ogólną zasadą równego traktowania
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Gemeente Leidschendam-Voorburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-190/13)

(2013/C 156/91)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Gemeente Leidschendam-Voorburg (Leidschendam-Voorburg, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci A. de Groot i J. J. M. Sluijs)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję C(2013) 87 Komisji z dnia 23 stycznia 2013 r. w przedmiocie pomocy państwa SA.24123 (2012/C) (ex. 2011/NN) przyznanej przez Niderlandy — Zarzucana sprzedaż nieruchomości poniżej ceny rynkowej przez gminę Leidschendam-Voorburg.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasadniczych przepisów formalnych i obowiązku uzasadnienia
 - Po pierwsze Komisja niewspółmiernie długo zwlekała zanim wszczęła postępowanie na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE, w związku z czym strony mogły oczekiwać, że sporne porozumienie nie narusza art. 107 ust. 1 TFUE.
 - Po drugie Komisja dokonała nieprawidłowej i niepełnej oceny stanu faktycznego.
 - Po trzecie Komisja nieprawidłowo ustaliła stan faktyczny w zakresie dotyczącym finansowania ze środków państwowych.

2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE

— Po pierwsze gmina zachowała się tak, jak zachowałoby się prywatne przedsiębiorstwo w takiej samej sytuacji.

— Po drugie nie udzielono korzyści na rzecz Schouten & De Jong Projectontwikkeling BV wraz z Bouwfonds Ontwikkeling BV, której nie uzyskaliby oni w zwykłym obrocie handlowym na rynku.

3) Zarzut trzeci dotyczący art. 107 ust. 3 TFUE: w razie stwierdzenia zaistnienia pomocy udzielonej przez gminę, jest ona zgodna z art. 107 ust. 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Bouwfonds Ontwikkeling i Schouten & De Jong Projectontwikkeling przeciwko Komisji

(Sprawa T-193/13)

(2013/C 156/92)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Bouwfonds Ontwikkeling BV (Hoevelaken, Niderlandy) i Schouten & De Jong Projectontwikkeling BV (Leidschendam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci E. Pijnacker Hordijk i X. Reintjes)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została wniesiona na decyzję C(2013) 87 Komisji z dnia 23 stycznia 2013 r. w przedmiocie pomocy państwa SA.24123 (2012/C) (ex. 2011/NN) przyznanej przez Niderlandy — Zarzucana sprzedaż nieruchomości poniżej ceny rynkowej przez gminę Leidschendam-Voorburg.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia podstawowego wymogu dochowania przez Komisję odpowiedniego

terminu przy wykonywaniu jej kompetencji i w związku z tym naruszenie zasady pewności prawa, prawa do obrony i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W związku z tym, że po uzyskaniu wiadomości o spornych środkach do wydania spornej decyzji upłynęło 38 miesięcy Komisja w sposób zarzeczalny zwlekała z postępowaniem i wskutek tego naruszyła podstawowy wymóg dochowania odpowiedniego terminu. Nadzwyczajnie długi czas dochodzenia utrudnił skarżącym obalenie argumentów Komisji, w związku z czym Komisja swym zachowaniem naruszyła również prawo do obrony.

2) Zarzut drugi dotyczący poważnych nieprawidłowości przy ustalaniu i ocenie rozpatrywanego stanu faktycznego, względnie naruszenia obowiązku uzasadnienia, względnie naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez błędne zastosowanie zasady inwestora prywatnego.

W ostatecznej ocenie skarżące nie uzyskały korzyści finansowej i w żadnym razie nie uzyskały korzyści finansowej, która mogłaby zostać uznana jako bezprawna pomoc państwa.

Komisja błędnie obliczyła kwotę rzekomej korzyści między innymi poprzez przypisanie w 100 % gminie uzgodnionych obniżek, podczas gdy cena została obniżona na rzecz publiczno-prywatnego stowarzyszenia, w ramach którego gmina ponosiła 50 % ryzyka. Ponadto Komisja nie uwzględniła obniżek cen uprzednio uzgodnionych w ramach owego stowarzyszenia.

Ponadto w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała zasadę prywatnego inwestora porównując działanie gminy do hipotetycznego działania fikcyjnego prywatnego inwestora, co byłoby niewykonalne pod względem prawnym i ponadto finansowo nadzwyczaj niekorzystne.

3) Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego zastosowania art. 107 ust. 3 TFUE

W przypadku, gdyby stwierdzono zaistnienie pomocy państwa, wówczas w każdym razie jest ona w pełnym zakresie zgodna z rynkiem wewnętrznym. Komisja błędnie uznała, że gmina nie może wskazać interesu wspólnotowego w zakresie dotyczącym spornych środków. Komisja dokonała przy tym oceny spornych środków w latach 2009/2010 błędnie wskazując kontekst (korzystniejszej) sytuacji na rynku w roku 2004.

W związku z tym Komisja nie dostrzegła, że sporne środki były konieczne, celowe i proporcjonalne, aby ponownie ożywić zaniedbane centrum miasta Leidschendam, a więc w celu odpowiadającemu w sposób wyraźny opisanemu w art. 3 TUE i art. 174 TFUE i uznanemu unijnemu celowi spójności gospodarczej i społecznej. W żadnym razie nie można mówić o nieuzasadnionym zakłóceniu konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2013 r. — M.E.M. przeciwko OHIM (MONACO)**(Sprawa T-197/13)**

(2013/C 156/93)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* MARQUES DE L'ÉTAT DE MONACO (M.E.M.) (Monako, Monako) (przedstawiciel: adwokat S. Arnaud)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie R 113/2012-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „MONACO” dla towarów i usług z klas 9, 12, 14, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 39, 41 i 43 — międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr 1 069 254*Decyzja eksperta:* Częściowe odrzucenie zgłoszenia*Decyzja Izby Odwoławczej:* Oddalenie odwołania*Podniesione zarzuty:*

- Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 5, art. 7 ust. 1 pkt b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009
- Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa przy wykładni charakteru odróżniającego
- Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie charakteru odróżniającego
- Zarzut czwarty, dotyczący braku uzasadnienia bądź niewystarczającego uzasadnienia, bądź wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia odmowy rejestracji dla towarów w klasie 9
- Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na niewystarczające uzasadnienie

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — DTM Ricambi przeciwko OHIM — Star (STAR)**(Sprawa T-199/13)**

(2013/C 156/94)

Język skargi: włoski

Strony*Strona skarżąca:* DTM Ricambi Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciel: adwokat V. Catelli)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)*Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również:* Star SpA (Lodi, Włochy)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie R 124/2012-1 i dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „STAR”, zgłoszonego pod numerem 5878038, dla towarów z klas 7, 9 i 12;
- nakazanie Star SpA pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą, w tym kosztów postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów i izbą odwoławczą OHIM

Zarzuty i główne argumenty*Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:* Skarżąca*Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:* Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „STAR” dla towarów z klas 7, 9 i 12*Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu:* Star SpA*Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:* Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „STAR”, zarejestrowany dla usług z klasy 39, graficzne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe zawierające elementy słowne „STAR LODI” dla towarów i usług z klas 12, 38, 39 i 42*Decyzja Wydziału Sprzeciwów:* Uwzględnienie sprzeciwu*Decyzja Izby Odwoławczej:* Oddalenie odwołania*Podniesione zarzuty:*

- Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd
- „Rozmycie” wcześniejszego znaku towarowego.

Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigię Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-92/12 Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-203/13 P)

(2013/C 156/95)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie ma na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 stycznia 2013 r. w sprawie F-92/12 Marcuccio przeciwko Komisji, na mocy którego odrzucono jako oczywiście niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej w przedmiocie dokonania potrącenia z jego renty inwalidzkiej za miesiące październik, listopad i grudzień 2011 r., jak również o zwrot potrąconych kwot.

Sąd wskazał w zaskarżonym postanowieniu, że podpis przedstawiciela wnoszącego odwołanie pod dokumentem przekazanym faksem w dniu 5 września 2012 r. nie był identyczny z podpisem widniejącym w skardze otrzymanej pocztą w dniu 13 września 2012 r.

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie jest całkowicie pozbawione uzasadnienia, w szczególności z uwagi na brak przeprowadzenia środków dowodowych, jego peremptoryjny, tautologiczny i arbitralny charakter, przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz naruszenie prawa w szczególności ze względu na oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.

Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigię Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-95/12 Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-204/13 P)

(2013/C 156/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-203/13 P Marcuccio przeciwko Komisji.

Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigię Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-100/12 Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-205/13 P)

(2013/C 156/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-203/13 P Marcuccio przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Versalis przeciwko Komisji

(Sprawa T-210/13)

(2013/C 156/98)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Versalis SpA (San Donato Milanese, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti i L. Nascimbene, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego sporu jest żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2013 r. [C(2013) 1200 wersja ostateczna] oraz pisma w sprawie przedstawienia zarzutów [C(2013) 1199 wersja ostateczna], na mocy których Komisja formalnie wszczęła postępowanie AT. 40032 — BR/ESBR — Powrót do naruszenia w celu zmiany decyzji C(2006) 5700 wersja ostateczna w sprawie COMP/F.38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy z dnia 29 listopada 2006 r., której częściowa nieważność została stwierdzona i która została zmieniona wyrokami Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawach T-39/07 Eni przeciwko Komisji i T-59/07 Polimeri Europa przeciwko Komisji.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu skarżąca podnosi brak właściwości Komisji do ponownego wszczęcia w stosunku do niej postępowania karnego, mającego na celu wydanie nowej decyzji w sprawie naruszenia. W szczególności skarżąca uważa, że uprawnienia karne Komisji w stosunku do Versalis SpA. w związku z okolicznościami, których dotyczyło postępowanie COMP/F/38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy — zostały wyczerpane w następstwie wydania decyzji z dnia 29 listopada 2006 r. [C(2006) 5700 wersja ostateczna], której częściowa nieważność została stwierdzona i która została zmieniona wyrokami Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawach T-39/07 Eni przeciwko Komisji i T-59/07 Polimeri Europa przeciwko Komisji, zaskarżonymi obecnie przed Trybunałem Sprawiedliwości. Komisja w wyniku wznowienia postępowania karnego zamierza dokonać zmiany co do istoty uzasadnienia decyzji z dnia 29 listopada 2006 r. czyli nowej oceny okoliczności faktycznych dotyczących skarżącej już ustalonych i co do których zajął już stanowisko Sąd w ramach pełnej kontroli sądowej. Ponowne otwarcie postępowania w sprawie naruszenia w zakresie celu i skutków pozostaje wyraźnie w sprzeczności z zasadami *ne bis in idem*, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Eni przeciwko Komisji

(Sprawa T-211/13)

(2013/C 156/99)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. M. Roberti i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 26 lutego 2013 r. o ponownym wszczęciu postępowania [C(2013) 1200 final] i przeciwko pismu w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 26 lutego 2013 r. [C(2013) 1199] dotyczącemu postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG wydanych w sprawie AT.40032-BR/ESBR.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi brak właściwości, ponieważ Komisja nie może ponownie wszcząć postępowania w celu zmiany decyzji wydanej w sprawie BR-ESBR w 2006 r. i wydać w tym samym czasie nowej decyzji ponownie nakładającej podwyższenie kwoty grzywny za powrót do naruszenia.

ENI podnosi, że w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. (sprawa T-39/07) Sąd nie tylko stwierdził częściową nieważność decyzji BR-ESBR z 2006 r. ze względu na nieprawidłową ocenę przez Komisję okoliczności obciążającej, jaką jest powrót do naruszenia, ale skorzystał też z prawa nieograniczonego orzekania przysługującego mu na mocy art. 261 TFUE i na mocy art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, zmieniając kwotę grzywny i zastępując ocenę dokonaną przez Komisję własną oceną. Zaskarżone akty, oprócz tego, że naruszają owe przepisy, są również niezgodne z art. 266 TFUE, zasadą kompetencji powierzonych i równowagi pomiędzy instytucjami, o której mowa w art. 13 TFUE, a także z podstawowymi zasadami sprawiedliwego postępowania sądowego określonymi w art. 6 EKPC i art. 47 Karty praw podstawowych oraz z zasadą *ne bis in idem*, o której mowa w art. 7 EKPC.

ENI podnosi również, że, wbrew twierdzeniom Komisji, Sąd nie stwierdził uchybienia proceduralnego w sposobie, w jaki Komisja zastosowała w decyzji BR-ESBR z 2006 r. przesłankę powrotu do naruszenia; działanie Komisji oparte jest zatem na całkowicie błędnym założeniu prawnym i faktycznym i również z tej perspektywy jest niezgodne z art. 7 EKPC.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Telefónica, SA przeciwko Komisji Europejskiej**(Sprawa T-216/13)**

(2013/C 156/100)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Telefónica, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Folguera Crespo, P. Vidal Martínez y E. Peinado Iribar, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 23 stycznia 2013 r. w zakresie dotyczącym skarżącej, lub ewentualnie o
- stwierdzenie nieważności części art. 2 zaskarżonej decyzji i zmniejszenie wysokości nałożonej grzywny,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją w niniejszym postępowaniu jest ta sama decyzja, co w sprawie T-208/13 Portugal Telecom przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE

- W tym zakresie twierdzi się, że zaskarżona decyzja nieprawidłowo stosuje orzecznictwo dotyczące ograni-

czenia ze względu na cel i narusza zasady domniemania niewinności, ciężaru dowodu i zasadę *in dubio pro reo* w związku z treścią dziewiątej klauzuli porozumieniu o nabyciu. Twierdzi się w szczególności w tym zakresie, że rzeczona klauzula była powiązana z transakcją i nie może być rozpatrywana ani stosowana w oderwaniu od transakcji oraz trudnego procesu negocjacyjnego, charakteryzującego się ciągłą interwencją rządu portugalskiego.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 TFUE

- W tym zakresie zarzuca się oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenie zasady łącznej oceny dowodów w związku z kontekstem, w którym przyjęto klauzulę, z zachowaniem odnośnych stron i celem klauzuli.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady ciężaru dowodu i prawidłowego przebiegu postępowania, prawa do obrony i domniemania niewinności w związku z dowodem uczestniczenia rządu portugalskiego w negocjacjach oraz powstania i przyjęcia rzeczonych klauzuli.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE

- Zarzuca się w tym zakresie niewystarczające uzasadnienie i nieprawidłową ocenę znaczenia klauzuli dla ograniczenia konkurencji jako koniecznej przesłanki wystąpienia naruszenia ze względu na cel art. 101 TFUE.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE

- W tym zakresie twierdzi się, że rzeczona klauzula nie jest również ze względu na skutek sprzeczna z art. 101 TFUE.

Pomocniczo skarżąca zarzuca również naruszenie zasady proporcjonalności i uzasadnienia, a także popełnienie oczywistego błędu poprzez brak uwzględnienia okoliczności łagodzących oraz poprzez ich niewystarczającą ocenę.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-21/13)

(2013/C 156/101)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, S. Greco)

Strona pozwana: Komisja

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącej do systemu emerytalnego Unii na podstawie propozycji wyliczenia, która stanowi zastosowanie nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników.

Żądania strony skarżącej

- uznanie za bezprawny art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- w rezultacie stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego Rady z dnia 23 maja 2012 r. ustanawiającej propozycję przeniesienia uprawnień emerytalnych w wykonaniu art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych z dnia 11 października 2011 r. w odniesieniu do skarżącej, którą to propozycję podpisała ona w dniu 19 lipca 2012 r.;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-23/13)

(2013/C 156/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji powiadamiającej o ostatecznym obliczaniu lat zaliczanych do okresu uprawniającego do emerytury dla celów przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżących do systemu emerytalnego Unii według nowych ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżących przed podjęciem służby w Komisji;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalających ich zażalenia mających na celu spowodowanie, by zostały zastosowane ogólne przepisy wykonawcze i współczynniki aktuarialne obowiązujące w chwili złożenia wniosków o przeniesienie praw emerytalnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-25/13)

(2013/C 156/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu uprawnień emerytalnych nabytych przed wstąpieniem do służby w Komisji na podstawie propozycji urzędu ds. administrowania i wypłacania należności indywidualnych (PMO)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 11 grudnia 2012 r. oddalającej zażalenia wniesione przez skarżącą w dniach 16 sierpnia 2012 r. i 28 sierpnia 2012 r. na decyzje PMO.4 z dni: 21 maja 2012 r., 31 maja 2012 r. i 2 lipca 2012 r.;
- w niezbędnym zakresie: stwierdzenie nieważności również decyzji PMO.4 z dni: 21 maja 2012 r., 31 maja 2012 r. i 2 lipca 2012 r., na które skarżąca wniosła zażalenia;

- stwierdzenie niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 i 12 regulaminu pracowniczego, przyjętych w dniu 3 marca 2011 r., w szczególności art. 9 oraz orzeczenie, iż nie mają one zastosowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 277 traktatu WE z dnia 25 marca 1957 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w tej instancji na podstawie art. 87 regulaminu postępowania

przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz niezbędnymi wydatkami związanymi z postępowaniem, w szczególności kosztami związanymi ze ustanowieniem adresu do doręczeń, kosztami podróży i pobytu, jak również wynagrodzeniem adwokata na podstawie art. 91 lit. b) tego samego regulaminu.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 156/86	Sprawa T-178/13: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Jaczewski przeciwko Komisji	46
2013/C 156/87	Sprawa T-181/13: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2013 r. — Sharif University of Technology przeciwko Radzie	47
2013/C 156/88	Sprawa T-185/13: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2013 r. — Continental Wind Partners przeciwko OHIM — Continental Reifen Deutschland (CONTINENTAL WIND PARTNERS)	47
2013/C 156/89	Sprawa T-186/13: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Niderlandy przeciwko Komisji	48
2013/C 156/90	Sprawa T-188/13: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2013 r. — Murnauer Markenvertrieb przeciwko OHIM — Healing Herbs (NOTFALL)	49
2013/C 156/91	Sprawa T-190/13: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Gemeente Leidschendam-Voorburg przeciwko Komisji	49
2013/C 156/92	Sprawa T-193/13: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Bouwfonds Ontwikkeling i Schouten & De Jong Projectontwikkeling przeciwko Komisji	50
2013/C 156/93	Sprawa T-197/13: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2013 r. — M.E.M. przeciwko OHIM (MONACO)	51
2013/C 156/94	Sprawa T-199/13: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2013 r. — DTM Ricambi przeciwko OHIM — Star (STAR)	51
2013/C 156/95	Sprawa T-203/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-92/12 Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej	52
2013/C 156/96	Sprawa T-204/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-95/12 Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej	52
2013/C 156/97	Sprawa T-205/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 kwietnia 2013 r. przez Luigiego Marcuccia od postanowienia wydanego w dniu 28 stycznia 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-100/12 Marcuccio przeciwko Komisji	52
2013/C 156/98	Sprawa T-210/13: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2013 r. — Versalis przeciwko Komisji	52
2013/C 156/99	Sprawa T-211/13: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Eni przeciwko Komisji	53
2013/C 156/100	Sprawa T-216/13: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Telefónica, SA przeciwko Komisji Europejskiej	54
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2013/C 156/101	Sprawa F-21/13: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	55
2013/C 156/102	Sprawa F-23/13: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2013 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji	55
2013/C 156/103	Sprawa F-25/13: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	55

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

